

Trạch Nam Hữu Ái

Contents

Trạch Nam Hữu Ái	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	25

Trạch Nam Hữu Ái

Giới thiệu

(Một truyện trong “Đoản thiên cổ sự tập”) Thể loại: Đại thúc bình phàm thụ, anh tuấn niên hạ công.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trach-nam-huu-ai>

1. Chương 1

Thất nghiệp, cả ngày Lâm Hoan cứ đắm chìm trong thế giới tưởng tượng. Anh dựa vào việc cho thuê phòng để duy trì cuộc sống. Diệp Cổ Lâm là khách trọ thứ 24 của anh rồi. Mấy người trước đều chịu ko nổi cái tính ít nói và sở thích của Lâm Hoan, nên khi hết hợp đồng liền dọn ngay đi. Có khách trọ thậm chí trước khi rời khỏi còn tặng cho anh biệt danh “Rác rưởi của xã hội” nữa kia.

Mà Lâm Hoan và Diệp Cố Lâm ở chung cũng thật biết điều nga. Người ko làm phiền ta, ta cũng ko quấy rầy người.

Nhưng mà hôm nay, vì ko chịu nổi sự hấp dẫn, cho nên suốt đêm vì gần sức bồi dưỡng tình cảm với “Tiểu Ưu” tên 1 nhân vật trong trò chơi điện tử) mà Lâm Hoan mãi cho đến giữa trưa mới chui vào ổ chăn. Định ngủ 1 giấc rồi thức dậy sẽ cố gắng tiếp. Vậy mà anh lại bị cái người ở chung kia phá vỡ kế hoạch.

Tự tiện đi vào phòng anh, kéo anh ra khỏi chăn bông ấm áp. Giúp anh lau rửa sạch sẽ, cạo giùm anh bộ râu mà mấy ngày qua chưa rảnh để xử lý, còn thay đổi quần áo nữa. Cuối cùng còn kiên quyết kéo anh ra khỏi nhà. Hoàn toàn ko hề chú ý đến suy nghĩ cá nhân của người khác ah.

“Uy! Rốt cuộc là cậu muốn tôi làm cái gì hả?” Lâm Hoan đứng lại, dựa vào thể trọng của chính mình làm đối phương dừng lại.

Quay đầu lại, cười thần bí.”Nhắm nhí, đương nhiên là đi thư giãn ah, đi thư giãn đó” Diệp Cố Lâm không thêm để ý tiếp tục kéo Lâm Hoan xuống lầu.

“Muốn thư giãn thì 1 mình cậu đi là tốt rồi. Cần chi đến tôi? Tôi ko đi đâu.”

“Thấy anh cả ngày cứ nhàm chán như vậy tôi mới mang anh theo đó. Còn nói nữa là tôi đem toàn bộ đồ chơi trong phòng anh quăng luôn bây giờ.” Trừng mắt 1 cái, nhìn thế nào cũng là đang uy hiếp người ko biết tốt xấu này.”

“... ..” Thế là, Lâm Hoan câm miệng, ngoan ngoãn theo sát Diệp Cố Lâm xuống lầu.

Cậu là khách trọ, tôi là chủ thuê nhà mà.

Lặng lặng đi theo, nhưng trung tâm khiến mọi người chú ý vẫn là Diệp Cố Lâm.

“Thật là hảo tâm, dắt tôi đến nơi này thư giãn ah.”

Tôi đâu phải là GAY. Lâm Hoan nói thầm trong lòng.

Thấy Diệp Cố Lâm lấy cho mình 1 ly nước trái cây. Ko biết là đối phương thật ko biết mình uống rượu rất dở hay là đang chê cười nữa, Lâm Hoan cứ nhìn cậu mãi.

Dường như...có gì là lạ ah. Ko giống như Diệp Cố Lâm của thường ngày. Ngã vào lòng người khác để trêu đùa, còn mời rượu cho người ta nữa....

So với Diệp Cố Lâm của thường ngày là hoàn toàn bất đồng. Chẳng lẽ GAY là vậy sao?

“Àn?” Thấy 1 ly rượu bỗng nhiên được đưa tới trước mặt, Lâm Hoan nghi hoặc ngẩng đầu lên.”Tôi ko uống rượu.”

“Đây là Bartender của chúng tôi mời ngài uống ah.” Người phục vụ mỉm cười, giải thích cho anh: “Ngài trước giờ chưa từng đến Deep blue phải ko?”

Lâm Hoan gật gật đầu, hẳn là otaku ko phải gay, mắc mớ gì chạy đến nơi này làm chi.

“Hèn chi, chưa thấy qua mặt ngài bao giờ.” Người phục vụ cười cười: “Đến quán bar lại chỉ dùng nước trái cây. Chắc là ngài ko biết rượu ở đây ngon cỡ nào đâu. Ah, Tiểu Uy chính là người mời ngài uống rượu đấy. Tên đầy đủ là Lý Minh Uy. Ngày xem, đó chính là chàng thiếu niên đó đó.”

Lâm Hoan nhìn theo ngón tay. Quả nhiên chỉ là 1 thiếu niên. Mới nhìn cũng chỉ 20 tuổi là cùng. Gương mặt tạo cho người khác cảm giác hơi lạnh lùng, nữ sinh nhất định sẽ thích ngoại hình này ngay. Tương mạo nếu so với Diệp Cố Lâm, thì dường như có mị lực của sự thành thực. Nhân còn mang 1 chút quật cường của thiếu niên nữa nha.

Ngượng ngùng giở ly nước trái cây, gật đầu 1 cái. Sau đó chỉ chùi ly rượu trên bàn rồi lắc lắc đầu. Khoa tay múa chân để giải thích mình ko biết uống rượu.

Bất quá anh cũng ra hiệu cho Lý Minh Uy biết là mình ko có ghét rượu của hắn, ko cần suy diễn nhiều ah. Mặt Lý Minh Uy nhất thời biến sắc, chẳng buồn lên tiếng xoay người đi.

“Ha ha.” Trêu chọc người phục vụ. “Rượu này, tôi ko uống đâu. Cậu đem thứ phiền toái này về đi.”

Người phục vụ ngậy người trong chốc lát rồi mới thu lại ly rượu. Đồng thời, cũng cẩn thận đánh giá Lâm Hoan, giống như đang nghiên cứu xem thành phần thật giả trong sản phẩm vậy.

Nam nhân 30 tuổi, chạy đến quán bar dành cho gay lại ko uống rượu mà uống nước trái cây. Chẳng lẽ chỉ đơn giản là tìm bạn thôi sao? Mà nhìn bộ dáng cũng ko giống lắm ah. Hơn nữa người này lại đi cùng Diệp Cổ Lâm kia. Diệp Cổ Lâm lại quảng ổng ở đây mà đeo theo người khác. Mờ ám quá ah....

Rốt cuộc là đang hát tuồng gì vậy kia?

Nhìn người phục vụ rời đi. Lâm Hoan tiếp tục uống nước trái cây của anh. Nhưng mà, Diệp Cổ Lâm đâu rồi?

Vừa nãy ko phải vẫn còn đang ôm ôm ấp ấp 1 người nào đó ở đây sao? Vậy mà trong nháy mắt lại ko thấy bóng dáng đâu hết? Lâm Hoan trong đầu toàn dấu chấm hỏi. Đừng nói là hai người kia thấy ưng ý nhau rồi Diệp Cổ Lâm sẽ quảng anh ở cái nơi toàn gay này mà vào khách sạn nga.

... .. Này, chắc là ko thể nào đi....

Nhưng cũng không phải là ko có khả năng.

Lâm Hoan trong đầu chứa đầy phiền não, rất muốn đi về trước. Dù sao, anh cũng ko muốn đến nơi đây, mà là bị Diệp Cổ Lâm kéo tới cho bằng được. Hiện tại cậu ta bỏ theo người khác mất tiêu, anh còn ở lại để làm cái gì nữa. Uống nước trái cây? Nhìn mấy người khác làm chuyện mờ ám?

Ngay lúc này, trước mắt anh lại có thêm ly rượu. Hơn nữa, màu sắc so với ly hồi nãy còn đẹp hơn rất nhiều. Thật ra, ngay lúc đầu, Lâm Hoan nghĩ đó là nước trái cây. Nhưng anh chưa từng thấy qua ly nước trái cây nào có màu sắc như vậy? Mà nó còn có từng lớp khác nhau nữa nha.

Ngẩng đầu lên, vẫn là người phục vụ ban nãy.

“Tiểu Uy hình như ko định thương tha cho đáng về này.” Người phục vụ cười cười chỉ chỉ quầy bar nói: “Tôi thấy ngài uống ngay vẫn tốt hơn, giả vờ cũng được, nếu ko chắc tôi còn bị bắt đem rượu cho ngài nữa quá.”

Lâm Hoan cảm thấy hứng thú nhìn ly rượu trong chốc lát. Anh lại ngó ngó quầy bar kia, sau đó nhìn thẳng vào cậu thanh niên, do dự 1 chút, rồi giờ ly rượu lên ngay tầm nhìn của hắn.

Đối mặt với Lý Minh Uy nhấp 1 ngụm nhỏ. Đang định nhổ ra thì phía sau truyền đến tiếng nói chuyện làm anh bị sặc lên cuống họng.

“Khụ, khụ khụ, khụ khụ!”

“Diệp Cổ Lâm! Dù gì thả thì người cũng đừng giống như con quỷ háo sắc như vậy chứ. Kéo người ta vào WC rồi vận động cho đến bây giờ luôn ah. Tốt xấu gì cũng phải mượn 1 căn phòng rồi hãy làm chứ”

Tự nhận năng lực mình có chút khiêm khuyết. Đại thúc otaku đã bị dọa cho hoảng hồn rồi.

Mà phản ứng này lại bị hiểu lầm. Tiểu Uy cùng 1 người mặt mày đen đúa đi đến trước mặt đại thúc otaku. Ko nói lời nào, chỉ nhìn trừng trừng Lâm Hoan.

Sắc thật khó chịu, lại bị Tiểu Uy và người đi cùng nhìn 1 cách kỳ quái. Lâm Hoan thật vất vả mới dám nhìn thẳng vào hắn.

“Uy Uy, đừng nhìn ảnh như vậy mà, không phải là ko muốn uống rồi cố ý phun ra đâu. Uy sao lại đi rồi? Anh ấy còn chưa giải thích mà.”

“Thấy đáng về của ngài cứ ngỡ là thành thật thẳng thắn, ko ngờ lại phúc hắc như vậy nga.”

Cái gì? Anh phúc hắc sao? Anh và từ ấy có liên quan gì nhau? Hoàn toàn ko hiểu gì hết, Lâm Hoan ngoác nhìn về phía người phục vụ vừa mới nói.

“Tiểu Uy có tính cách như vậy. Cả ngày trưng gương mặt ra để khơi dậy phản ứng nơi người khác. Hơi hơi giống như thú cưng. Cho nên có không ít khách nhân rất thích trêu chọc hắn. Bất quá Tiểu Uy cũng hơi lười 1 chút. Tôi sao....có người gọi, tôi đi làm việc nha” Người phục vụ nhìn Lâm Hoan với ánh mắt như muốn tránh xa.

Àn àn, đi đâu rồi? Vậy thì có quan hệ gì đến anh. Anh cũng đâu có đùa giỡn hần mà. Không đúng, đáng lẽ phải nói...Diệp Cổ Lâm, người thật là tai họa!

2. Chương 2

Mở cửa, đối diện với bóng tối trong đó. Anh ko nghĩ là mình sẽ về nhà tối như vậy.

Cuối cùng cũng bị mời hết 1 ly. Ngồi xuống cái giường lộn xộn của mình. Nhìn căn phòng được bài trí quen thuộc. Còn có mấy bức ảnh manga và trò chơi nữa. Vách tường được dán đầy poster, xung quanh thì đầy nhóc giá sách để truyện tranh. Vẫn là nơi này làm anh an tâm hơn.

“Ai mượn các người bồi ta” Ko cần miễn cưỡng bản thân đáp lại.”Bất quá, Diệp Cổ Lâm như vậy là sao? Sao bỗng nhiên lại dắt mình đi. Mình và cậu ta cùng đâu có thân lắm?” Cả ngày anh ở miết trong phòng, rất ít khi chạm mặt nhau. Nếu lỡ có thấy cũng chỉ là chào hỏi cho có lệ mà thôi. “Nếu cậu ko uy hiếp tôi, còn lâu tôi mới để ý đến cậu ah.”

“Lần sau phải khóa cửa mới được.” Giờ mới bắt đầu chú ý. Vài tháng nay ko gặp chuyện gì đặc biệt, nên anh cũng quên khóa cửa luôn.

“Hôm nay mệt mỗi quá.” Lâm Hoan ghét ở chỗ đông người, cũng ghét bị người khác chú ý. Anh ghét luôn việc ở cùng người khác. Như vậy làm cho anh thực ko quen lắm. Bất quá, cũng hơi giống tính cách của Lý Minh Uy. Mà anh cũng không ghét tính cách của hần. Cảm giác thật cô độc. Nói ko chừng, hần chắc là loại người dám yêu dám hận nữa kia....

1 lúc sau, Lâm Hoan quyết định phải cố gắng sống trong hòa bình, cố gắng phấn đấu vượt qua.

Diệp Cổ Lâm hôm sau cũng có về nhà 1 lần, sau khi tắm rửa liền vội vàng vàng rời khỏi. Đúng lúc Lâm Hoan đang ăn mì thì 2 người chạm mặt. Cậu nói nhanh: “Tối qua thật ngại quá, tặng quà xin lỗi sau nha” sau đó nhanh chân chạy đi. Làm cho Lâm Hoan nữa chữ cũng ko có dịp đáp lại. Mất tầm vài ngày cũng chưa thấy trở về nữa.

Mới gặp nhau có 1 buổi tối là quan hệ liền? Tốc độ này thật nhanh quá!

“Yên tâm đi Tiểu Ưu.” Tiếp tục nhai mì, Lâm Hoan nắm nắm lòng bàn tay. “Ba ba nhất định sẽ hảo hảo giáo dục con, tuyệt đối sẽ ko để con trở thành người như vậy đâu.”

Các loại mì ăn liền, đồ uống, thịt hun khói, trứng.....

Tủ lạnh lại trống rỗng. Lâm Hoan cảm thán, thật muốn đem hết siêu thị về nhà ah. Đáng tiếc trong nhà lại ko có tủ lạnh lớn như vậy. Rau dưa, thịt thà thì rất dễ hư hỏng.

Mới 30 tuổi thôi, nhưng nhìn như 1 ông già. Quần áo lôi thôi lếch thếch, râu tóc qua mấy này rồi cũng chưa dọn dẹp nữa. Người xung quanh đều cố tình tránh ra 1 khoảng khá xa. Lâm Hoan không biết nên làm sao nữa. Dù sao trong mắt bọn họ, mình nhất định là một quái nhân rồi. Ngược lại trong mắt của Lâm Hoan, bọn họ mới kỳ quái.

“Uy, ông kia.”

Chẳng lẽ là kêu mình? Lâm Hoan chậm chậm di chuyển đường nhìn từ chân lên đến đầu với người trước mặt.

“Ah....” Kia là người trong quán rượu, hình như tên là Lý Minh Uy thì phải.

“Chú hai àh, ông ăn mì ăn liền hoài ko tốt đâu nga.” Đối phương dường như ko có nhận ra anh. Với lại, lúc đó hình ảnh của mình kém như vậy, nhận ra được mới là ko bình thường ah “Mua nhiều như vậy, trong nhà ông ko nói gì sao?”

Lâm Hoan lắc đầu: “Tôi chưa kết hôn.” Hơn nữa, làm gì có người phụ nữ nào đồng ý chăm sóc cho 1 otaku như anh chứ.

Lý Minh Uy nhủ mày 1 cái “Ko có người nhà thì ko biết chăm sóc cho bản thân mình gì hết trơn. Mấy thực phẩm rác rưởi đó sao có thể ăn chứ.” Vừa nói vừa tự mình đem vài bó rau, thịt và mấy thứ linh tinh để vào xe đẩy của Lâm Hoan.

Thật là 1 người nhiệt tình. Xe đẩy càng lúc càng cao mà Lâm Hoan cũng không ngăn lại luôn. Ko tránh né, ngược lại còn quan tâm anh thật nhiều, người như vậy thật sự quá ít. Lâm Hoan không muốn cự tuyệt lòng tốt của người ta. Cho dù, mua mấy thứ này thật lãng phí.”

“Chú hai, chắc ko thường đi mua đồ đâu hử.” Lý Minh Uy nói.”Tôi giúp chú lựa mấy thứ lâu hư, như vậy có thể để dành ăn được vài ngày đó. “ Nhìn vào đồng hồ. “Tôi có việc, chào nhá.”

Tự nhiên lại có 1 người xa lạ vì mình mà nghĩ nhiều như vậy. Lâm Hoan có chút cảm động, Anh nhìn theo bóng dáng đang rời đi của Lý Minh Huy, thì thầm: “Cảm ơn, tạm biệt...”

Ôm hai cái gói thật to, đóng lại cửa. Cạnh cửa ko chỉ có giày của anh. Lâm Hoan nghĩ thầm, chẳng lẽ Diệp Cổ Lâm đã về rồi?

Bước vào trong, đã thấy Diệp Cổ Lâm nằm trên ghế sa lon, bên cạnh còn để hành lý của cậu. Nghe được tiếng ngáp dài sau đó mới nói.”Anh về rồi hử.” Lâm Hoan gạt đầu, đem hai cái túi đặt lên bàn, lấy mấy thức ăn bên trong ra phân loại, chuẩn bị để vào tủ lạnh.

“Ah? Hiếm khi thấy anh mua mấy thứ như vậy về nhà nha.” Diệp Cổ Lâm nhìn nhìn...dường như cực kỳ kinh ngạc. “Bộ anh biết nấu ăn hử?”

“Ừh, một chút thôi.” Lâm Hoan đáp. Anh biết nấu cơm là kỳ quái lắm sao?

“Tôi muốn ăn mà!”

Lâm Hoan dừng lại 1 chút. Người này... ..chuyện lần trước còn chưa có tính sổ với hử. Chẳng lẽ đã quên rồi sao. Uy hiếp anh đến bar đồng tính rồi bỏ mặc luôn.

“Đúng rồi, cái này cho anh nè.” Diệp Cổ Lâm lấy từ trong túi hành lý ra 1 món đồ đưa cho anh. “Quà.”

Là gì vậy? Lâm Hoan sau khi nhận lấy, thì giờ giờ lên xem.

“Không biết anh thích cái gì, nên mua đại mấy thứ.”Diệp Cổ Lâm ngượng ngùng xoa xoa mặt. “Lúc đó còn bị người ta nhìn thật kỳ quái nữa nha. Cho nên, mặc kệ anh có thích hay ko cũng phải nhận lấy mới được. Lần trước quên anh mất tiêu thật là có lỗi quá.”

Lâm Hoan nhìn Diệp Cổ Lâm mỉm cười. Người này, thật ra cũng là người tốt đi.

“Cậu thích ăn gì?” Lâm Hoan hỏi.

“Thật tốt quá, ngày nào cũng ăn ở ngoài đến phát ngán luôn” Diệp Cổ Lâm vui mừng, tay chỉ chỉ mấy nguyên liệu nấu ăn: “Nếu sớm biết là anh cũng biết nấu ăn, thì tôi hỏi lộ anh từ lâu rồi. Để anh nấu cho tôi ăn....”

... .. Diệp Cổ Lâm thì ra là người nói nhiều như vậy sao?

“Đúng rồi, anh chỉ lớn hơn tôi vài tuổi thôi. Sau này gì anh là A Hoan chắc ko có gì chứ?”

“Không sao cả.” Lâm Hoan lấy mấy thứ mà Diệp Cổ Lâm chọn ra để lại trên bàn, còn lại cho hết vào tủ lạnh. Sau đó mới rửa, sắt, chiên, xào, 1 cách thành thạo, làm cho Diệp Cổ Lâm đang đứng 1 bên cũng phải giật mình.

Nửa giờ sau, thức ăn đã được dọn lên. Thịt xào cải trắng, trứng chiên, thịt kho tàu, còn có canh khoai tây và cà rốt nấu nha. 4 món đều ngon.

“Thơm quá ah” Diệp Cổ Lâm ngửi ngửi giống y như chó con.

Lâm Hoan sau khi dọn ra chén đũa, mới nói ra chuyện mình vừa nghĩ lúc nãy. “.....Tính tình của cậu thay đổi nhiều quá.”

“Àh, bởi vì” Diệp Cổ Lâm cười nói: “Lúc mới dọn vào, thấy anh cứ đóng chặt cửa phòng. Cứ tưởng là có liên quan đến chuyện tôi là gay chứ. Lúc đó tôi mới vừa cùng người nhà ngả bài. Chuyện phiên hà cứ chất thành đống, vì thể tâm tình cũng tệ hại luôn. Sau này mới phát hiện, anh ko phải vì tôi là gay mới như vậy, mà là 1 otaku trong truyền thuyết. Làm lòng tôi thoải mái ko ít nha.” Diệp Cổ Lâm dừng lại 1 chút: “Dù ở phương diện nào, thì chúng ta trong mắt người ngoài đều là khác thường.”

“... ..” Lâm Hoan lặng yên, bưng chén cơm lên. Ko muốn tham gia câu chuyện quá sức nặng nề kia. Trong thế giới của anh, chỉ cần có sự tự do thoải mái, chơi với bạn theo 1 nhóm là đủ rồi.

Diệp Cổ Lâm cũng ý thức được mình vừa nói lỡ lời. Cậu vội vàng chuyển đề tài. “Thơm quá thơm quá, bụng đã nhanh đánh trống rồi.” Gắp cho Lâm Hoan 1 miếng thịt kho, Diệp Cổ Lâm cũng bắt đầu động đũa. Chốc chốc lại khen Lâm Hoan làm đồ ăn còn ngon hơn cả nhà hàng nữa, làm cho anh không khỏi có chút đắc ý.

Hôm nay Hữu hơi bận, nên ko dịch kịp Mạn du lang (36 trang dài khủng khiếp, hix hix). đành đăng tạm cái này vậy ^.^ (Ngày mai vẫn có chương mới như thường nha)

3. Chương 3

Sau khi ăn xong, Lâm Hoan dọn chén đĩa ra rửa. Diệp Cổ Lâm nhìn ko giống như người có thể làm công việc nhà được. Hơn nữa, Lâm Hoan cũng sợ Diệp Cổ Lâm sẽ đem toàn bộ chén đĩa đập bể.

Rửa chén xong, Lâm Hoan đưa cho Diệp Cổ Lâm hai cái đĩa CD rồi mới trở về phòng tiếp tục cuộc sống Otaku của anh.

“A Hoan, tôi muốn thăm phòng anh chút? Tôi vốn hơi tò mò nha.”

Lâm Hoan suy nghĩ 1 chút rồi gật gật đầu.”Lúc đó, sao cậu tự nhiên lại xông vào tôi rồi kéo đến quán bar của gay kia?”

“Àh, chuyện đó” Diệp Cổ Lâm cười cười, nhìn anh, ánh mắt mang nhiều bi thương “Lúc đó, tôi cứ tưởng sẽ cùng với người tôi thích kết hôn, thế mà dùng 1 cái là chia tay.” Hít sâu, đổi giọng, Diệp Cổ Lâm hai mắt nhìn xa xăm, nói tiếp: “Lúc đó cảm thấy vô cùng thương tâm, lại giận quá. Vì hấn mà tôi cùng người nhà ko nhìn mặt nhau. Sợ hấn ray rứt, tôi cái gì cũng ko nói. Vậy còn hấn? Lại nói muốn chia tay tôi, để kết hôn với nữ nhân.”

Lâm Hoan lặng yên, đồng chí này trong tình yêu, quá sức yếu ớt, lại gặp quá nhiều khó khăn.

“Lúc đó ah, ngực tôi như có gì đó đè rất nặng, rất đau rất đau. Lại không cam lòng kết thúc như vậy, thế là đi phóng túng. Diệp Cổ Lâm tôi ko phải là hàng tồn kho, còn có 1 đồng người đang chờ bỏ lên giường tôi nữa kia. Sau đó thì nhất thời xúc động nên mới dắt anh theo thôi” Diệp Cổ Lâm đổi sang giọng nhẹ nhàng thoải mái, miệng cười thật tươi: “Bắt quá, hiện tại cũng đã xong rồi nha.”

Bởi vì thế, nên mới khác thường như vậy sao? Lâm Hoan nhìn kỹ cậu, hai mắt như ko có tiêu cự. Trong đó còn lộ rõ sự bi thương....

“... Chắc cậu ko thích phòng của tôi đâu.”

“Ha ha.” Lấy lại tinh thần, Diệp Cổ Lâm cười gian trá nói: “Cũng chưa chắc àh nha. Tôi rất tò mò ko biết phòng của 1 otaku như thế nào. Cũng muốn xem thử anh thích thứ gì mà ~ “

“... ..” Người này, rất thích hợp làm diễn viên nha. Mặt thay đổi nhanh khủng khiếp.

Sự thật chứng minh, Diệp Cổ Lâm đối với mấy thứ được xem là cổ quái gì đó của anh thì có đầy hứng thú luôn. Chẳng những hỏi này hỏi nọ, còn sờ soạn từ trên xuống dưới hết 1 lần, làm đại thúc như anh ruột

đau như cắt ah. Ah ah, đây là bảo bối của anh, cái mạng của anh mà. Bình thường ngay cả mình còn chưa dám vuốt nhẹ nữa mà.

Sau khi sờ soạn xong xuôi, Diệp Cố Lâm còn chưa vừa bụng. Cậu thấy trên giường có 1 cái gối ôm to, liền lăn ngay lên giường, ôm ngay thứ mà đại thúc yêu thích nhất, cái gối ôm có in hình Hastune Miku, đã vậy còn dùng mặt cọ cọ vào nó nữa. Xém chút nữa làm đại thúc như anh đánh mất đi lý trí luôn. Tâm trạng cũng sắp bùng nổ rồi.

May mắn lúc đó có điện thoại gọi đến. Diệp Cố Lâm có chuyện quan trọng cần phải ra ngoài. Nếu ko, Lâm Hoan thật ko dám cam đoan mình sẽ ko làm ra chuyện gì phạm pháp đâu. Lúc đó sẽ thật đáng tiếc nha.

Diệp Cố Lâm trước khi đi còn nói sẽ về ăn cơm chiều. Lâm Hoan cảm thấy hơi quái lạ. Anh đâu có chuẩn bị làm osin dài hạn đâu chứ, chuyện vào buổi trưa chỉ là bất ngờ phát sinh mà thôi. Bất quá nghĩ đến việc người ta vừa mới thất tình, hẳn nói sao cũng là người lớn tuổi hơn. Vô tình chấp nhận tiểu bối làm nũng 1 chút cũng tốt mà.

Lâm Hoan thở dài, nhìn 2 cái đĩa CD vẫn còn đang cầm trên tay.

Hơn nữa, Diệp Cố Lâm cũng là người tốt...

Diệp Cố Lâm đi xe đến nơi cần đến, chào thư ký 1 câu, cũng ko thèm gõ cửa trực tiếp bước vào phòng luôn. Chỉ thấy bạn chí cốt của cậu đang nhàn nhã ngồi trên sa lon, ôm lấy người đẹp vui vẻ trêu đùa. Vậy sao trong điện thoại lại gấp gáp như vậy? Diệp Cố Lâm nghĩ thầm, tiểu tử này càng ngày càng ngang ngược mà, tự nhiên lại ngoan nữ nhân trong phòng làm việc.

“Người yêu mới?” Mặt Diệp Cố Lâm trầm xuống, “Tần Nghiệp, cậu kêu mình lại đây là để nhìn người yêu mới của cậu sao?”

“Sao có thể chứ.” Bị cái tên nam nhân Tần Nghiệp ko ngừng đùa giỡn trong tay, “Hôm nay, tìm cậu đến là có chuyện muốn kính nhờ ah.”

“Chuyện gì? Mình sao có thể là người mà Tần đại thiếu gia lên tiếng là ‘kính nhờ’ ah?”

Khóe môi Tần Nghiệp hơi nhếch lên 1 chút: “Thật ra cũng ko có chuyện gì lớn lắm.” Hướng cửa trước vẫy vẫy tay “Tiểu Uy, lại đây gấp gấp Diệp đại ca của người 1 chút đi.”

Diệp Cố Lâm nhìn bên cạnh cửa, quả nhiên có một người đang ngồi ở đó. Chắc là ở đó cũng lâu rồi nha. Lúc này cậu cứ lo nhìn Tần Nghiệp, đã ko chú ý tới. Giờ đây nhìn thấy, có hơi quen quen. Người kia liền bước tới, ngoan ngoãn nhìn Diệp Cố Lâm gọi Diệp đại ca.

Diệp Cố Lâm quay đầu nhìn Tần Nghiệp, ánh mắt rõ ràng là đang chất vấn hần. Đây là ý gì.

Tần Nghiệp không ngại cười cười ” Diệp tử, cậu cũng biết, hiện tại mình rối lắm, lại không thể nào để Tiểu Uy ở khách sạn, đành phải nhờ cậu chăm sóc hần vài ngày vậy.”

“Cái gì?!” Giọng Diệp Cố Lâm cất cao hết mức có thể. “Cậu đâu phải là ko biết mình hiện tại đang ở cùng người khác chứ?!”

Bịch lấy lỗ tai, dõ dành tiểu bảo bối của mình, rồi đánh ra 1 đòn cuối cùng. “Diệp Tử, cậu cũng biết mình chỉ chân chính tin tưởng tình bằng hữu nhiều năm của tụi mình mà. Giúp mình đi, nha nha.”

“Này...” Diệp Cố Lâm khó xử.

Tần Nghiệp thấy thái độ của cậu là hiểu rõ ngay. “Tốt lắm, quyết định vậy nha.” Diệp Tử là người rất dễ mềm lòng. Chỉ cần giả bộ yếu đuối 1 chút là dễ dàng đồng ý ngay.

“Tần Nghiệp! !” Diệp Cố Lâm kêu to, biết rõ Tần Nghiệp là 1 con hồ ly. Nhưng mình lần nào cũng bị cắn câu 1 cách ngu ngốc!

Tần nghiệp không thèm để ý tới tiếng hét của Diệp Cố Lâm. Chỉ vỗ vỗ bảo bối trong lòng mình. Sau đó lại buông ra, nói với Tiểu Uy ko ít lời quan tâm, dặn dò phải chú ý. Rồi mới giúp hần thu thập hành lý, bắt đầu đi xuống dưới.

Diệp Cố Lâm bị Tần Nghiệp dọa cho ko làm gì được. Cậu đành đứng sát vào người Tần Nghiệp nhỏ giọng: “Có người yêu mới liền quăng ngay người yêu cũ. Cậu thật là ‘hảo’ tình nhân mà!”

“Tiểu Uy không phải đâu.”

“Vậy là con riêng rồi?”

“Cậu nghĩ cái gì vậy hả? Mình đâu có lợi hại dữ vậy, mới sáu bảy tuổi đã làm nữ nhân mang thai!”

“Của ông già cậu kìa?”

“Àn...” Tần nghiệp sờ sờ cằm: “Lúc nào về mình sẽ cho người đi điều tra.”

“Vậy là ai?” Diệp Cố Lâm bị khơi dậy hứng thú. Tần Nghiệp ko thể nào dối với người ko có liên quan gì tới mình mà quan tâm như vậy.

“Tốt lắm, mình có việc phải đi trước, ko cùng hai người đi được. Đứa nhỏ Tiểu Uy này có chút ngang bướng, cậu phải giúp mình trông nom nó nhiều chút nha. Có chuyện gì nhớ gọi cho mình nha.” Nói xong, hắn bỏ lại khách nhân dưới lầu mà chuồn mất.

Người bạn đáng thương Diệp Cố Lâm đành cảm thán. Lúc về nên giải thích với Lâm Hoan như thế nào mới tốt đây? Lúc cho thuê phòng, anh còn cố ý nhấn mạnh là đừng tùy tiện dẫn người về nữa mà.

Trong xe, Diệp Cố Lâm mở miệng. Muốn hỏi thăm hắn cùng Tần Nghiệp có quan hệ gì. Nhưng nhìn thấy người kế bên đang trượng ra bộ mặt khó coi, đành phải giới thiệu sơ lược về chủ nhà và những điều cần lưu ý khi ở đó mà thôi.

4. Chương 4

Dắt người về đến nhà, đã thấy Lâm Hoan không có ở ngoài. Diệp Cố Lâm đành để hắn đem mớ hành lý to dùng vào trong phòng của cậu, rồi tự mình gõ cửa phòng của Lâm Hoan. Lúc này, anh đang lau lau mấy vật phẩm độc đáo của mình. Nghe thấy tiếng đập cửa, hắn để vật trong tay xuống, bước ra mở cửa.

“Có chuyện gì sao?”

“A Hoan, chuyện này, một người bạn của tôi có chút việc, cho nên... chuyện kia, để cho tôi tạm thời chăm sóc cậu ta 1 chút. Bất quá anh yên tâm, tuyệt đối sẽ không quấy rầy đến anh đâu nha. Tôi đảm bảo đó!” Nói xong còn giơ tay lên thề.

“...” Cuối cùng cũng vào vấn đề chính rồi. Anh còn biết nói gì nữa đây. “Người đó giờ đang ở đâu vậy?”

“Người đó hả, ha ha.” Diệp Cố Lâm ngượng ngùng cười nói: “Thật ra thì đang ở ngay trong phòng tôi. Tôi dắt hắn lại giới thiệu giới thiệu với anh liền.”

Tiền trăm hậu tấu ah....

Lâm Hoan đành bắt lực.

Vài giây sau, Diệp Cố Lâm đã dắt người tới trước mặt Lâm Hoan. Anh vừa nhìn thấy, liền hơi giật mình 1 cái, cảm thán duyên phận thật sâu sắc. Tự nhiên lại gặp phải (có thiệt là tự nhiên ko ^.^)

“A, ông là chú hai vừa gặp hồi sáng mà?”

Lý Minh Uy ko hề ngỡ ngàng khi nhìn thấy Lâm Hoan. Mới buổi sáng hắn tới vùng này hỏi thăm thử xem có còn phòng cho thuê ko. Trên đường về cảm thấy hơi đói, liền ghé siêu thị mua vài thứ, ha ha, thế là gặp phải anh. Ko ngờ trong thời gian ngắn như vậy lại trở thành chủ thuê nhà của hắn rồi.

“Hai người biết nhau?” Diệp Cố Lâm thấy phản ứng của bọn họ như là đã sớm quen nhau, liền cất tiếng hỏi.

“Mới gấp vào sáng nay.” Lâm Hoan gật đầu trả lời.

Lý Minh Uy cũng gật đầu.”Đúng rồi chú hai, lúc đó quên hỏi chú có biết nấu cơm hay ko đã nhét đầy đồ cho chú, thật có lỗi.”

“Không có chi, cũng phải ăn mà.”

“Vậy là tốt rồi, tôi còn lo ko biết chú sẽ nấu ra sao đây?”

... ..

Diệp Cổ Lâm khoanh tay, tò mò nhìn bọn họ. Biết nhau là tốt rồi. Nhưng mà bị người ta quên mất quả ko phải là cảm giác hay ho gì. Diệp Cổ Lâm giả bộ ho khan 2 tiếng, nhằm thu hút lực chú ý của hai người kia.

“Hai người đã biết nhau, vậy tôi ko cần giới thiệu nữa. Tiểu Uy muốn ở đây một thời gian. A Hoan, anh như chiếu cố cậu ấy nhiều nhiều chút nha.”

“Àn.” Nói vậy chứ dân otaku như anh, cứ ngày cứ chết dí trong phòng, có thể chiếu cố được ai đây. Dù vậy cũng gật đầu 1 cái.

“Tôi dắt Tiểu Uy đi làm quen với nơi này 1 chút, ko quấy rầy anh nữa.”

“Àn.”

Lâm Hoan thấy Diệp Cổ Lâm dắt Lý Minh Uy đi rồi cũng vào lại phòng mình đóng cửa lại, Chuẩn bị tiếp tục trò chơi mới. Bỗng nhiên chớp mắt 1 cái, anh liền nhớ đến 1 chuyện.

Diệp Cổ Lâm là gay, Lý Minh Uy lại làm việc ở quán bar của gay, cũng rất có thể là gay. Anh đột nhiên nhớ đến 1 bài post mà mình đã đọc qua từ lâu nếu 1 người nam nhân cùng 1 người nam nhân bị nhốt trong 1 căn phòng [1]

Mồ hôi lạnh toát ra, chắc là... Không thể nào đâu. Lý Minh Uy không phải đã nói là có người nhờ hắn chiếu cố sao. Diệp Cổ Lâm chắc là sẽ ko xuống tay đâu. Không đúng, người xuống tay cũng rất có thể là Lý Minh Uy ah. Hai người kia đều như vậy mà. Nếu như so sánh, mặt mũi của Diệp Cổ Lâm cũng đẹp lắm Bất quá thể chẳng phải gọi là mỹ công hay sao? Lý Minh Uy kia mặt mày cũng đâu có kém gì....

A Lâm Hoan ngây ngốc sững sốt. Anh vừa mới nghĩ cái gì vậy trời? Anh chẳng phải là 1 otaku chỉ thích mấy thiếu nữ xinh đẹp thôi sao?? Bộ cái kia cũng giống như kịch độc lây lan xâm chiếm vào não người nữa ah?

Không phải không phải, đầu óc anh nhất định là có vấn đề rồi, nhất định là như vậy. Anh phải tỉnh lại mới được, phải chống lại, phải chống lại. Ha ha, Tiểu Uy, Mỹ Mỹ, ba ba tới thăm mấy con đây ah, hôm nay có ngoan ko? Đến, cho ba ba sờ một chút ah

~Lâm Hoan cứ lập đi lập lại. Lúc này nếu có ai không cẩn thận bước vào phòng này. Nhất định sẽ bị vẽ mặt của anh dọa cho hoảng hồn chạy ra ngay.

Bởi vì, chấp niệm của otaku thật đáng sợ ah.

Đợi đến lúc Lâm Hoan thấy đói bụng, muốn đi nấu cơm chiều thì đã 9 tối rồi. Anh mở tủ lạnh, phát hiện thấy cơm chiều đã có người làm rồi. Lại còn cố ý chừa cho mình 1 phần. Còn tốt bụng ghi lên miếng giấy để trong đó.

Lâm Hoan gỡ miếng giấy ra, để nó vào lò viba hâm lại. Ăn xong lại chui vào phòng.

Nửa đêm, là vô tình có chủ ý, Lâm Hoan dựng lỗ tai sát vách. Anh cố gắng nghe trộm. Chính là, ko hiểu nổi tại sao mình lại chú ý đến 2 người kia nhiều như vậy. Kết quả một đêm trôi qua, tiếng động gì cũng ko nghe thấy, chỉ có anh vì sự nghiệp nghe trộm mà phấn đấu ko ngừng, phấn đấu cho đến hai mắt như cú mèo luôn (=.=ll)

Nhìn vào tia sáng chiếu qua kẽ màn. Lâm Hoan ngã xuống giường, hô hô anh ngủ nhiều quá giờ tự nhiên lại tỉnh như sao.

Ko ngủ được người ta thường có 1 cách để dỗ giấc ngủ là lẩm nhẩm đếm tiền tưởng tượng. Lâm Hoan chưa từng làm thế bao giờ. Vì anh ko hề quan tâm đến vấn đề tiền bạc. Mỗi ngày trôi qua, muốn ngủ giờ nào thì ngủ, muốn dậy lúc nào cũng được. Cuộc sống ko phải là nhàn hạ lắm sao?

Ko có người thân chăm sóc, cha mẹ qua đời sớm, Lâm Hoan mới hơn 10 tuổi đã 1 thân 1 mình. Lúc mới bắt đầu, Lâm Hoan vô cùng nhớ nhung cha mẹ, ko ngày nào mà ko ôm tập đi ngủ. Sau đó lại bị các trò chơi thu hút, bắt đầu có thói quen sống 1 mình. Hiện tại chỉ thỉnh thoảng mới thầm nhớ cha mẹ mà thôi. Kết hôn đối với anh là vô vọng. Như bây giờ là tốt lắm rồi, anh cũng ko muốn bắt kỳ ai tiến vào thế giới của mình.

Nhưng mà, đôi khi nghĩ lại. Sống 1 mình cả đời, thật cũng rất đau xót nha. Anh năm nay đã gần 33 tuổi rồi. Trong cuộc đời, còn lại được bao nhiêu năm nữa? Chẳng lẽ thật sự muốn tới lúc già nua, tay chân run rẩy ko còn đi được nữa mới cần người ở bên sao?

Kia cũng thật đáng buồn.

Lúc Lâm Hoan thức dậy, Diệp Cố Lâm đã tan sở trở về, đang gồi bắt chéo chân trên ghế sa lon xem TV. Cậu thấy anh liền lên tiếng chào sau đó quay đầu tiếp tục xem TV. Lâm Hoan cũng tò mò ngó qua, là phim truyền hình đô thị ái tình. Ko biết có gì hay mà Diệp Cố lâm lại say mê đến như vậy?

Tại nhà bếp truyền ra tiếng động, Lâm Hoan liền đi đến, Lý Minh Uy đang ở trong đó vội vã cắt rau. Thấy anh đứng ngay cửa bếp liền hỏi: “Đói bụng hả? Đợi chút nha, sắp xong rồi. Chú hai đi rửa mặt trước đi.”

Lâm Hoan quay người, đi vào toilet. Thời khắc vừa rồi, anh thật thích cái loại cảm giác này.

Đánh răng, rửa sạch mặt, sẵn tiện tắm sơ 1 chút. Lúc Lâm Hoan trở lại phòng khách, thì Diệp Cố Lâm đã ko còn ngồi trên ghế salon nữa. Cậu đi đến nhà bếp. Quả nhiên cả hai người đang ở đó. Diệp Cố Lâm đang giúp Lý Minh Uy xào rau, tuy rằng như thế lại tăng thêm phiền toái.

Lâm Hoan tự nhiên cảm thấy bất bình. Ngày hôm qua, lúc mình làm cơm sao ko thấy cậu nhiệt tình giúp đỡ như vậy đi? Phân biệt đối xử ah.

Anh không phải chỉ xấu hơn 1 chút, lớn hơn 1 chút thôi sao? (vậy cũng nói nữa =.=lll)

Dứt khoát trở lại phòng khách, ngồi yên chờ cơm dọn sẵn. Nhất định nhắm mắt làm ngơ ko thèm giúp gì hết.

[1] Bài này đã có bạn dịch ra T. Việt các bạn có thể coi tại đây

5. Chương 5

Diệp Cố Lâm bày đồ ăn lên bàn. “Cạo râu rồi ah. Vẫn là cạo sạch sẽ tốt hơn. Nếu ko chắc dài đến nỗi có thể chơi đùa được luôn quá.”

“Nhìn có tinh thần hơn nga.” Lý Minh Uy cũng đi ra.

“... ..”

Lúc ăn cơm, Lâm Hoan yên lặng nhìn chén của mình, nhân tiện nghe 2 người kia nói chuyện phiếm. Thì ra là 2 người buổi sáng ra ngoài là 1 người đi làm còn 1 người đến trường, Diệp Cố Lâm còn đưa người ta đến trường nữa. Lâm Hoan nhìn trộm, hai người này tối qua có xảy ra chuyện gì ko? (Công nhận chú này còn tò mò hơn Hữu nữa nga =.=ll)

“Chú hai àh, ko cần ăn hết cơm, ăn nhiều đồ ăn chút nha.” Lý Minh Uy gấp 1 đĩa đầy rau xanh để vào chén của Lâm Hoan.

“Cám ơn...” Lâm Hoan cúi đầu nhẹ giọng nói.

“A Hoan, ăn nhiều một chút, tay nghề của Tiểu Uy cũng khá lắm đó.” Diệp Cổ Lâm cũng gấp vào miếng măng trúc vào chén của Lâm Hoan.

“Ân, tự tôi gấp được rồi, các cậu ăn đi.”

“Đúng rồi Tiểu Uy, chút nữa anh đưa em đi làm nga.” Diệp Cổ Lâm đột nhiên chuyển đề tài.

“Không cần đâu, anh lo việc của anh đi.”

“Ha ha, anh cũng muốn đến đó uống vài ly mà, là tiện đường thôi.”

“...” Lâm Hoan vờ như đang lừa lừa cơm thật ra là lén nhìn hai người. Anh ko thích đoán mò, mà thật sự cũng ko thích đoán mò, càng ko thích người khác phán đoán sinh hoạt cá nhân của mình. Anh chỉ là tò mò chút thôi hà. (Sao mâu thuẫn thế ^.^)

“Tối qua các cậu cùng ngủ trên 1 cái giường hả?” Lâm Hoan hỏi khiến cho mặt của hai người đều hướng về phía anh. Một cái giường, một cái chăn, nếu ko ngủ cùng nhau thì người kia sẽ ngủ ở đâu đây?”

Diệp Cổ Lâm tuy ko hiểu sao Lâm Hoan lại hỏi kỳ quái như vậy nhưng vẫn trả lời: “Ân, đúng vậy, ngủ chung với nhau thật ko thoải mái nha. Sáng thức dậy thấy nhứt mình ghê. Nên tối hôm trước đã mua thêm nệm và chăn rồi. Để tạm nó dưới đất, ngày mai sẽ mua thêm cái giường nữa.” Nói xong vịn vịn tay mình.

Lý Minh Uy nghe xong cũng cảm thấy ngượng ngùng.

“Thật ra....còn 1 cái phòng bỏ trống, ko mua cũng được mà.” Lâm Hoan thấy hai người như vậy liền tìm lời nào đó nói cho đỡ ngượng.

“Thật ko?” Lý Minh Uy hưng phấn hỏi. Nếu có phòng trống, hẳn cũng không vất vả đi khắp nơi tìm chỗ trọ nữa rồi.

Diệp Cổ Lâm cảm thấy kỳ quái, lúc cậu thuê phòng của Lâm Hoan, anh có nói qua là phòng đó ko cho thuê mà.” A Hoan ko phải lúc trước anh nói phòng đó lộn xộn lắm sao?”

“Ah... Ân... Thì đúng là thế mà.” Lâm Hoan lúc này là thuận miệng nói chứ ko có ý gì khác. Sau khi Diệp Cổ Lâm nhắc nhở, anh mới biết là mình đang nói cái gì. Giờ muốn đổi ý cũng ko xong, đành phải theo lời Diệp Cổ Lâm nói vậy.

Nhưng mà, Lâm Hoan cũng chú đến Lý Minh Uy vì những lời này mà xuống sắc thấy rõ. Điều này làm cho anh cảm thấy giống như mình phạm tội ác. “Kia...sửa sang lại 1 chút là có thể.....” Nói xong còn chú ý xem sắc mặt của Lý Minh Uy.

Chỉ thấy đối phương vui vẻ ngẩng đầu nhìn anh, lộ ra vẻ mặt tươi cười hiếm thấy, nói “Cám ơn!”. Chối mắt quá! Làm cho đại thúc như anh cũng phải đỏ mặt, nhai xong chén cơm 1 cách tốc hành. Chẳng bao lâu sau, mượn cơ sửa phòng liền vội vã đứng lên, đến chén cũng ko thêm rửa nữa.

“Chú hai từ từ thôi, tôi cũng phải đi mà!” Lý Minh Uy nói vọng ở sau.

“Không cần, tôi như vậy là được rồi.” Lâm Hoan trả lời nhưng ko có quay lại. Sau đó vào phòng khóa chặt cửa.

Sao lại nói như vậy chứ? Lâm Hoan tựa vào cửa, suy nghĩ.

Kỳ thật trong phòng đó cũng ko có đồ vật lộn xộn gì. Chẳng qua là anh mượn cơ mà thôi. Lâm Hoan chính là không hy vọng có người bước vào phòng này, làm bừa bộn những thứ trong đó. Khi anh cực kỳ thương tâm, hay vô cùng cô đơn hoặc là phi thường mong nhớ cha mẹ thì sẽ đi vào phòng này.

Hôm nay sao lại khác thường như vậy ta? Lâm Hoan vò đầu bứt tai. Tự oán giận chính bản thân mình. Sau đó đem mấy tấm ảnh chụp cùng những vật kỷ niệm linh tinh cất vào trong gương rồi tiếp tục dọn lại phòng 1 chút, quét bụi bẩn, lại còn đổi chăn mới nữa....

Xong xuôi hết thấy, Lâm Hoan bước ra, Diệp Cổ Lâm và Lý Minh Uy cũng đã ra ngoài. Lâm Hoan thấy trước cửa phòng mình có dán 1 tấm sticker

Chú hai:

Tôi đi làm trước, chờ tôi trở về.

Lý Minh Uy

Lâm Hoan gỡ xuống, cầm trong tay, đẩy cửa bước vào phòng, nằm xuống.

Toàn bộ sửa dọn dẹp xong, coi như trả hết nợ quan tâm. Lúc nhỏ ít vận động quả nhiên là hệ lụy khi lớn lên. Thắt lưng anh như muốn gãy, ko thể đứng dậy nổi nữa.

Xoa xoa thắt lưng, thư giãn thân thể đau nhức. Lâm Hoan đột nhiên cảm thấy mình thật kỳ lạ. Tại sao lại làm như vậy, đâu phải là vì tiền chứ? Haiz, giống như Lý Minh Uy là con người vĩ đại có sức ảnh hưởng đến anh lắm vậy đó. Lâm Hoan gác tay lên trán, nghĩ ngợi mông lung.

Chờ hần trở về, hần tan tằm vào lúc mấy giờ?

“... chú ơi? Chú àh? Chú có trong đó ko vậy?”

Tiếng đập cửa cùng tiếng gọi ầm ỉ truyền đến, Lâm Hoan mở to mắt. Mắt nhìn đồng hồ 12: 30 tối. Đứng dậy mở cửa, cũng không biết sao giờ này mà hần còn chưa đi ngủ nữa.

Lý Minh Uy đứng ngay cửa cầm trong tay 1 cái gói to, thấy Lâm Hoan liền giơ tay sờ sờ đầu anh, tiện thể vuốt vuốt tóc.

“Gi thế?” Lâm Hoan đẩy ra. Anh ko thích động tác thân mật như vậy.

Lý Minh Uy sưng sốt, áy náy nói: “Thực xin lỗi, tôi ko chú ý liền...”

Kia cũng không thể tùy tiện sờ đầu người lớn như vậy ah! Lâm Hoan trong lòng oán giận thầm nói: hại tim anh vừa rồi đập loạn hết trơn. Trừ cha mẹ ra thì ko có ai sờ đầu anh hết.

Mặc dù như vậy, nhưng trong lòng Lâm Hoan có chút vui sướng. Bất quá Lý Minh Uy nói ra 1 câu làm cho Lâm Hoan cảm thấy mình vừa rồi thật giống như 1 đứa ngốc.

“Đại khái là chú hai làm tôi có cảm giác thật giống với ba mình đi, chuyên khiến người ta ko an tâm được.” Giờ cái gói to trong tay lên, Lý Minh Uy hỏi: “Đói bụng không? Tôi có mua cho chú ít thức ăn khuya nè.”

“... Cảm ơn.” Lâm Hoan cầm lấy, lấy từ trong túi ra chìa khóa. “Đây là chìa khóa phòng, cho cậu.”

Lý Minh Uy theo bản năng cũng cầm lấy, định cùng Lâm Hoan nói mấy câu nữa, đã thấy cửa phòng chuẩn bị đóng lại. Lý Minh Uy liền giơ tay ngăn lại. “Chú hai?” Hành động của Lâm Hoan làm hần quan tâm. Vừa rồi vì sự vô lễ của mình mà giận sao? Thấy chú hai đó vừa ngẩn đầu lên, ánh mắt mơ màng, nên không chú ý liền sờ soạng đi. Đây chỉ đơn thuần là thói quen muốn chăm sóc người thân thôi.

“Thật xin lỗi, tôi thật ko cố ý mà chú hai.” Lý Minh Uy vội nói lớn: “Chú đừng giận tôi nga.”

“Tôi ko có giận.” Lâm Hoan thở dài, anh chỉ sợ là ở chung với Lý Minh Uy lâu ngày thì mình càng ngày ko phải là mình nữa thôi. Có người quan tâm, lo lắng, chăm sóc cho mình, kia là chuyện cách đây rất lâu rồi, đến nỗi anh cũng ko nhớ rõ nữa. Giờ đây anh cũng ko biết nên làm sao để nhận nó, rồi phải đáp lại như thế nào cho đúng. “Tôi chỉ thấy buồn ngủ, muốn đánh 1 giấc.”

“... Tôi ko làm phiền chú ngủ nữa.”

“Àn...” Đóng cửa, khóa lại. Lâm Hoan nằm ở trên giường cẩn thận nghe tiếng bước chân bên ngoài. Nghe thấy hần nói gì đó với Diệp Cố Lâm, sau cùng là tiếng mở và đóng cửa.

Để bữa ăn khuya nóng hổi lên đầu tủ cạnh giường. Lâm Hoan lại rút vào vỏ ốc của chính mình. Tiểu Mỹ, Tiểu Ưu, lần sau ko ra ngoài nữa. Ba ba ở trong này với các con luôn nha.

6. Chương 6

Lúc Diệp Cố Lâm và Lý Minh Uy chú ý đến, thì bọn họ đã vài ngày ko thấy Lâm Hoan ra khỏi phòng. Diệp Cố Lâm bởi vì quá bi phần nên cũng không chú ý đến tình tiết nhỏ này. Thật ra là cậu ko vui cho lắm bởi đêm đó Lâm Hoan định cho Lý Minh Uy thuê phòng. Còn tự mình lo liệu chuyện đó nữa chứ. Ngày hôm sau, chỉ thấy Lâm Hoan hỏi qua cậu vài tiếng. Sau đó là ko thấy người đâu nữa cho đến hôm nay luôn.

Gõ cửa cũng ko trả lời.

Hỏi Diệp Cố Lâm, có phải hay không là xảy ra chuyện gì rồi. Người ta lại ko cho là vậy. Bảo không cần lo lắng, đó là chuyện thường thôi. Lý Minh Uy nghe vậy yên lòng.

Để thức ăn vào tủ lạnh. Có chắc là ko xảy ra chuyện gì chứ.

Lâm Hoan quả thật là ko xảy ra chuyện gì cả. Chính là chìm đắm trong thế giới của mình mà thôi. Đói thì ăn, mệt thì ngủ, tỉnh dậy lại chơi, có nhu cầu thì vào WC. Không hề có phiền não, tự do tự tại. Lâm Hoan cười, Lâm Hoan khóc. Ở trong cái phòng này, anh hoàn toàn có thể thẳng thắn bộc lộ ra ngoài.

Có đôi khi Lâm Hoan lại nghĩ, nếu mình ko phải sống tại thế giới này là tốt rồi. Nếu thật sự có xuyên không, anh muốn trở về thời cổ đại, rồi đi tìm phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, nơi mà có rất ít người mà ở lại. Có lẽ còn có thể dưỡng vài con gà, nuôi thêm chó con để bầu bạn với mình. Đây là cuộc sống mà Lâm Hoan muốn hưởng tới. Đô thị hiện đại quá nhiều ô nhiễm, dân quê hiền lành giản dị thật hiếm thấy.

Lý Minh Uy đến gõ cửa, Lâm Hoan biết.

Chính là muốn ở đây vài ngày, ko cần tiếp xúc qua lại. Quan hệ càng thân mật thì lại càng thống khổ mà thôi. Đặc biệt là anh là người hơi kỳ quái. Lâm Hoan sợ rằng anh sẽ có ý muốn muốn độc chiếm đối phương.

Ôm lấy gối, lăn vài vòng trên giường. Lâm Hoan cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng đối xử khác thường với anh nha.

Lâm Hoan lại nghĩ, muốn Lý Minh Uy ra ngoài ở. Dù sao hắn cũng là ở nhờ mà thôi. Nhưng anh lại ko muốn Diệp Cố Lâm rời khỏi.

“A hoan, mở cửa đi.”

Lâm Hoan đứng dậy, ngồi xếp bằng đã lâu khiến chân tê rần hết trơn.

“Có chuyện gì sao?” Thấy nụ cười trên mặt Diệp Cố Lâm, Lâm Hoan liền hỏi.

Diệp Cố Lâm thấy anh mở cửa, thì việc trước tiên làm là cười vô cùng ngọt ngào, mở miệng gọi “A Hoan ~”, rồi ôm anh vào lòng. Lâm Hoan đẩy ra, bất động. Ngược lại, Diệp Cố Lâm thì bất mãn. Không chỉ có dùng sức mạnh hơn, còn cọ cọ trên người anh nữa. Lâm Hoan không biết lúc này phải phản ứng ra sao nữa.

“A Hoan a Hoan, tôi đã nói với anh rồi ah ~” Diệp Cố Lâm buông anh ra, đôi mắt xinh đẹp long lanh như đang phát sáng.

“Là chuyện gì?”

Diệp Cố Lâm cười thật rạng rỡ, miệng nhanh chóng kề sát lỗ tai anh.”Tử Trăn không cùng nữ nhân kia kết hôn! Hắn chỉ nói gạt tôi thôi!”

“...” Nên mới vui vẻ như thế àh? Lâm Hoan không thể lý giải nổi.”Rồi sao?”

“Tử Trăn nghe nói tôi và người trong nhà trở mặt, hắn muốn tôi dọn đến ở với hắn.” Mặt Diệp Cố Lâm đỏ lên, “Cho nên...”

Cho dù Diệp Cố Lâm không nói tiếp, Lâm Hoan cũng hiểu được. Khó có thể gặp được người ở chung hợp tính như vậy, sau lại mau chóng rời đi như vậy. Lâm Hoan thở dài, tiếp theo ko biết chừng nào sẽ đến lúc chia tay: “Chừng nào cậu đi?”

“Hai ngày nữa.” Diệp Cố Lâm nói: “Tử Trăn muốn càng nhanh càng tốt.”

“Tôi đem tiền thuê nhà trả lại cho cậu.”

“Không cần không cần!” Giữ chặt Lâm Hoan, Diệp Cố Lâm giải thích: “Tiền thuê nhà không cần trả lại cho tôi. Ko phải Tiểu Uy vẫn còn ở đây sao? Tôi ko ở thì Tiểu Uy ở. A Hoan, anh nói đúng ko?”

“...” Lâm Hoan gật đầu. Anh còn có thể nói gì nữa? Chẳng lẽ lại nói ra ý định muốn đuổi người. Dù gì thì anh cũng ko mở miệng được.

“Thật tốt quá!” Diệp Cố Lâm lại ôm lấy Lâm Hoan “Tôi đi nói cho Tiểu Uy biết, để hần ko phải tìm phòng ở nữa.”

Người này, sao lại cao hứng như vậy chứ. Lúc này lý Minh Uy vẫn còn đang ở trường học, bộ tính chạy đến đó nói sao? Mở miệng ngậm miệng đều là Tử trần Tử trần ko hà. Diệp Cố Lâm đã quên quãng thời gian thống khổ lúc trước rồi sao? Lâm Hoan thở dài, hy vọng Diệp Cố Lâm cùng cái gì Tử Trần kia có thể có kết quả tốt đi.

Diệp Cố Lâm cũng đã phản ứng, đầu tiên là sững sốt, sau đó hướng Lâm Hoan cười cười, rồi trở về phòng tiếp tục thu thập hành lý.

Buổi tối ba người ngồi cùng bàn. Lâm Hoan tự xới cơm cho mình. Diệp Cố Lâm đem chuyện cậu muốn dọn ra ngoài nói thêm lần nữa. Lý Minh Uy nghe xong, nhìn Diệp Cố Lâm mà nói “Chúc mừng” .

“Cám ơn ~” Diệp Cố Lâm cũng đem chuyện phòng ở nói tiếp với Lý Minh Uy, để hần ko cần phải đi nơi khác tìm phòng nữa.

“Chuyện này được ko?” Lý Minh Uy hỏi.”Đợi chút nữa em đem tiền thuê nhà trả cho anh nha.”

“Trả cái gì mà trả. Em cứ ở đi. Em là người mà tiểu tử Tần Nghiệp kia nhờ anh chiếu cố ah. Dù gì thì anh cũng muốn làm tốt chuyện này.” Diệp Cố Lâm cười đùa, mở to 2 mắt trêu hần: “Dù sao cũng đã gọi Diệp đại ca nhiều ngày như vậy rồi, ko cho em nói ko ah.”

“Còn chú hai thì sao?” Lý Minh Uy thấy từ đầu đến giờ Lâm Hoan ko hề mở miệng liền hỏi.

“Em ko cần lo lắng, về phía A Hoan cũng ko thành vấn đề gì hết nha!” Lâm Hoan chưa mở miệng, Diệp Cố Lâm đã chen ngang.”Giữa trưa anh có hỏi qua anh ấy rồi.”

Lý Minh Uy nghe vậy, thấy Lâm Hoan cũng không phản đối lời nói của Diệp Cố Lâm. Liên suy nghĩ 1 chút rồi gật đầu đón nhận ý tốt của Diệp Cố Lâm.

“Sao lại phải thuê phòng ở ngoài? Ở kí túc xá của trường ko phải sẽ tốt lắm sao?” Lâm Hoan hỏi.

“Tôi muốn làm thêm.” Lý Minh Uy đáp: “Ở trường thì ko tiện lắm.”

Lâm Hoan bỗng nhớ đến công việc của cậu. Ở lại trường quả thật bất tiện. Mỗi ngày, đến hơn 12 giờ đêm mới về. Lâm Hoan nhìn cậu cũng đâu phải là thiếu tiền, sau lại vất vả như vậy?

Cơm xong, Lâm Hoan tiếp tục chui vào phòng. Lý Minh Uy giúp Diệp Cố Lâm dọn dẹp lại các vật linh tinh. Dù sao cũng có người hỗ trợ rồi, anh cũng ko cần nhảy vào giúp vui làm gì. Vạn nhất càng giúp càng hỏng, chỉ chọc cho người ta ghét.

Ngồi trước máy vi tính, xem tin tức mới nhất về game. Lâm Hoan không biết, lúc này có hai người đang thảo luận về anh. Là một Otaku, Lâm Hoan thật thành công khi xây dựng hình ảnh này trong lòng người khác. Nhưng điều này cũng khiến anh dần dần quên mất, nên làm sao biểu đạt mình với người ở chung đây....

Có đôi khi, chỉ cần sai nửa bước nhỏ, là kết quả sẽ thay đổi ngay. Giờ Lâm Hoan đang như thế, biết rõ rằng là mình nên bước ra giúp đỡ gì đó, nhưng anh lại rất sợ hãi. Bất luận như thế nào, thì chính bản thân mình phải là người thay đổi trước.

7. Chương 7

Cơm nước xong xuôi, Lý Minh Uy giành lấy việc rửa chén, ko cho Lâm Hoan làm nữa. Lâm Hoan cũng không từ chối. Đồ ăn anh nấu ko được khen ngon nên có chút thất vọng.

“Chú hai, chúng ta nói chuyện phiếm đi.”

Câu nói đột nhiên cất lên làm Lâm Hoan đang định về phòng bỗng dừng bước lại. Nói chuyện phiếm? Tán gẫu cái gì đây? Lâm Hoan hơi thắc mắc: “cậu ko đi làm sao?”

“Còn sớm mà.” Lau tay xong, lý Minh Uy liền đi đến trước mặt Lâm Hoan, kéo anh ngồi xuống ghế salon. Hại Lâm Hoan bị nắm tay thật chặt ah.

“Chú hai àh, nghe tôi nói xong chú cũng đừng có giận nga.” Dừng một chút, Lý Minh Uy cũng ko buông tay Lâm Hoan ra. “Diệp đại ca nói chú là otaku cái gì đó. Tính tình quái gỡ, cả ngày ko ko thêm bước ra khỏi phòng. Bất quá, già vậy rồi mà ở riết trong phòng như vậy thì sẽ ko tốt cho sức khỏe đâu....”

Lý Minh Uy nói chuyện thật khó hiểu. Lâm Hoan cười lạnh 1 cái. Hắc! thì ra muốn nói chuyện phím là mượn cớ thôi. Nguyên lai là đang giáo huấn anh? Lâm Hoan đứng dậy, gạt tay ra, muốn bỏ đi, thì phát hiện là tay mình bị nắm thật chặt.

“Cậu muốn gì?” Mặt Lâm Hoan lạnh lại. Anh ko có hứng thú nghe 1 người ngoài bình phẩm này nọ. Lâm Hoan đối với Lý Minh Uy có chút thất vọng. Cứ ngỡ người chăm sóc cho mình như cậu, sẽ ko nói mấy lời như vậy.

“Chú hai chú đừng hiểu nhầm mà!” Lý Minh Uy có chút gấp gáp, tay nắm cũng chặt hơn. “Tôi ko có ý gì đâu. Chỉ là, già như vậy rồi ở mãi trong phòng sẽ ko tốt đâu, thỉnh thoảng cũng nên ra ngoài đôi chút ah.”

Lâm Hoan dừng lại, nhìn cậu với ánh mắt ko tin tưởng. Trong mắt người nọ hiện lên sự chân thành tha thiết “....”

“Chú hai, chú ngồi xuống trước đi, tôi ko gạt chú đâu, chỉ là lo cho chú thôi.” Lý Minh Uy thấy Lâm Hoan ko còn xúc động như vừa rồi nữa, nên nói 1 hơi.

Nửa tin nửa ngờ ngồi xuống, Lâm Hoan nghĩ rằng chắc là người này ko nói dối đâu. Hơn nữa nếu như cậu ta khinh thường mình, thì sẽ ko để dành bữa tối cho mình hằng ngày như vậy rồi. Thế là, Lâm Hoan cũng dịu lại, anh buồn bã nói: “....Tôi ko thích ra ngoài.”

“Nhưng cũng ko thể chết già trong phòng ah.” Lý Minh Uy mở miệng nhìn Lâm Hoan: “Ko khí bên ngoài mát mẻ hơn trong phòng rất nhiều, có nhiều nơi cảnh cũng đẹp lắm nga. Chú sẽ thích cho coi.”

“Bên ngoài xe cộ đông đúc. Nơi có cảnh đẹp thì khách du lịch cũng nhiều. Mệt lắm, tôi ko muốn ra ngoài đâu” Lâm Hoan phát hiện hình như đã 1 thời gian rất dài rồi anh mới nói nhiều và nói dai như vậy ah.

Nghe Lâm Hoan nói xong, Lý Minh Uy liền hỏi ngay: “....Chú hai àh, là chú ko thích nhiều người, chứ ko phải là ghét nơi có cảnh đẹp phải ko?”

Lâm Hoan suy nghĩ 1 chút rồi gạt đầu.

“Chú hai nè.”

“Chuyện gì?” Lâm Hoan nhìn về phía cậu.

“Đợi mấy ngày nữa, tìm chỗ nào có cảnh đẹp mà có ít người, thì hai người chúng ta đi chơi chút nga.” Lý Minh Uy nói.

Ah? Lâm Hoan bị dọa cho giật mình mình Lý Minh Uy. Cậu ta vừa nói....nói gì? Muốn cùng anh đi ngắm phong cảnh sao? Chỉ là, anh là người rất âm trầm lại nhàm chán, cùng anh đi ngắm cảnh có gì tốt đâu. Lâm Hoan nhìn thẳng vào Lý Minh Uy, cố tìm trong mắt cậu ta xem có chỗ nào là đang nói giỡn hay nói chơi ko. Nhưng trong đôi mắt đó chỉ có tình cảm chân thành tha thiết.

Cậu là mong muốn, mong muốn cùng 1 otaku âm trầm và nhàm chán này đi chơi/

Lâm Hoan thở dài. Người này, cũng là....người tốt đi.

“Chú bị sao vậy, chú hai?” Thấy hồn Lâm Hoan còn chưa có trở về, Lý Minh Uy lại hỏi.

Nhìn và mắt cậu, thật hiếm thấy đôi mắt nào lại trong suốt như vậy. Lâm Hoan đột nhiên, không muốn làm cho ánh mắt kia có thần thái thất vọng. Thế là anh nhẹ nhàng gật đầu.

Lý Minh Uy mỉm cười: “Thật tốt quá! Để tôi đi tìm chỗ đã.”

Lâm Hoan cảm thấy hơi hoa mắt khi nhìn nụ cười tươi tắn kia. Anh cũng cong môi mà mỉm cười.

“Chú hai, buổi tối mấy giờ thì chú đi ngủ? Có muốn tôi mua thức ăn khuya cho chú ko?” Lý Minh Uy nhìn đồng hồ, hỏi. Đã gần 18:30, cậu cần phải ra ngoài.

“Àn, cảm ơn.” Lâm Hoan nhẹ nhàng đáp lại.

Quan hệ giữa hai người, tuy rằng ko thật khéo léo, nhưng cũng đã có nhiều thay đổi....

“Tiểu Uy, tâm tình không tồi ah, có chuyện tốt gì vậy?”

Buổi tối, khuất sâu sau quầy bar, người phục vụ nhìn Lý Minh Uy mà hỏi.

“Không có gì.” Lau lau ly rượu. Bỗng Lý Minh Uy đột nhiên nhớ đến 1 chuyện, liền ngừng tay lại hỏi: “Tiểu Liễu, anh có biết chỗ nào có phong cảnh đẹp mà ít người ko?”

“Ah? Sao tự nhiên lại hỏi đến chuyện này? Chi vậy?” Tiểu Liễu nghi hoặc.”Cưng có bạn rồi hả? sao anh ko biết gì hết vậy?”

“Anh đừng nhiều chuyện mà, có biết hay ko?” Lý Minh Uy nói.

“Hiểu rồi, hiểu rồi ~” Tiểu Liễu làm ra vẻ tham lam.”Bất quá Tiểu Uy ah ~ cũng nên cho anh chút thù lao mới phải chứ. Đúng ko?”

Lý Minh Uy lặng yên nhìn y. Cậu ko phải là đứa ngốc, biết rất rõ là Tiểu Liễu rất thích mình, cũng nhiều lần ám chỉ về điều này. Nhưng cậu ko thích y “....”

“Haiz ~ để coi ~~” Tiểu Liễu làm ra vẻ cười đùa mà nói: “Coi như Tiểu Liễu đại nhân ta quá thiện tâm, nói cho ngu dân là người biết đi!” Trong lòng mất mát, ko biết làm sao để lấp đầy, rất chua xót, lại càng ko biết dùng cách nào để dụ lại!

“Cảm ơn.” Lý Minh Uy cũng không tính toán đến lời nói của y, liền nói tạ ơn.

Khi trở về, cậu mua 2 phần mì vịt quay mà mình thích, lòng đang lo lắng ko biết chú hai có thích ăn món này hay ko. Còn nữa, cậu thật ko biết chú hai thích ăn cái gì. Chỉ thấy lần nào chú ăn cũng rất sạch sẽ, và ko ghét thứ gì cả. Lần sau chắc cũng phải hỏi xem chú ấy thích ăn cái gì mới được.

Còn nữa, đã tìm được nơi rồi, chờ đến cuối tuần, sẽ mang chú hai đến đó chơi thử xem.

Lâm Hoan mở cửa, Lý Minh Uy đang cầm 2 túi thức ăn khuya ở cửa. Dừng mắt hỏi, chỉ thấy cậu đang giờ 2 túi to trong tay lên “Cùng nhau ăn đi chú, sẵn đó chúng ta sẽ so sánh xem thử coi hương vị có ngon ko? Nói xong đem tất cả để lên bàn, rồi bước vào nhà vệ sinh.

Lâm Hoan đứng ngẩn người trong chốc lát, chờ Lý Minh Uy từ nhà vệ sinh bước ra, mới đóng cửa lại rồi đi theo cậu. Trước khi ăn cơm phải rửa tay àh, hình như lâu lắm rồi mình chưa có làm như vậy? Anh tự hỏi.

Thấy cậu bước ra, Lâm Hoan giúp cậu bỏ thức ăn trong túi nilon ra, vụn bung ra đôi đĩa. “Ko biết chú hai thích ăn cái gì, nên tôi mua món mình thường hay ăn.” Đưa đôi đĩa lúc này cho Lâm Hoan. “Hương vị cũng ko tồi đâu nha.”

Lâm Hoan cầm lấy. “Cảm ơn.”

“Không cần khách khí.” Lý Minh Uy ngồi xuống, mở túi kia ra cho mình.”Chú hai, nhân lúc còn nóng, mau ăn đi, để nguội ko ngon đâu.”

“Àn.” Cắn 1 miếng thịt vịt, nhai nuốt. “Ăn rất ngon....”

“Vậy là tốt rồi, còn sợ chú ko thích ăn chứ.” Lý Minh Uy há to miệng cắn 1 cái, rồi mới nói với người đối diện.”Đúng rồi chú hai, tôi tìm được nơi có cảnh đẹp mà lại ít người rồi. Cuối tuần này, chúng ta đến đó chơi chút đi.”

Sau lại nhanh như thế? Lâm Hoan ngẩng đầu, nhìn đứa nhỏ trước mắt này: “Ăn....” 1 tiếng.

“Quyết định vậy nha!”

Ayda, trong chương này có nhắc đến 1 món là mì vịt quay () vịt quay chứ ko phải là vịt tiềm đậu nga. Món này là mì ăn với vịt quay đó mà, cái ngon ở chỗ là vịt quay rất thơm, thịt béo nhưng ko ngán, da thì giòn rụm. Cá nhân của bạn Hữu ko thích món này cho lắm vì nó nhiều dầu mỡ quá (Hữu cũng ko hiểu sao 2 người kia lại chọn món này để ăn khuya nữa) thường thì nó được dùng để ăn trưa hay ăn sáng thôi. Show hình nè ^.^

Đây là món mì nước nha, 1 số cửa hàng lâu năm người ta còn tự làm mì với bí quyết riêng chứ ko mua mì về trộn đậu, hương vị rất ngon. Còn nước dùng của nó thường nấu từ xương gà hay xương heo ^.^ . Còn đây là món mì khô

Mỳ khô thì quan trọng là nước sốt đi kèm. Nó thường là 1 loại tương chấm chan vào mì. Ở chỗ Hữu thường nói muốn ăn loại này phải có 3 loại tương trộn vào ăn mới ngon. Là tương xay (hay tương ngọt), xì dầu và nước tương. Nhiều người thích ăn cay còn cho thêm tương ớt và satsé nữa (Bạn Hữu ăn cay ko hay lắm, nên ko thêm). Show thêm vài cái hình nữa nè.

Nói chung thì dù là mì khô hay nước thì món mì này ko thể thiếu 2 món chính là vịt quay (đương nhiên ^.^) và cải xanh nha.

Nhiều người thích ăn món này nhưng ko phải kèm với thịt vịt quay mà là với nội tạng của vịt (như tim gan,). Thường với cách ăn như vậy thì quán bán rất hạn chế (vì ít mà) và mắc hơn so với thịt vịt nha ^.^ Một số tiệm nấu theo kiểu người Quảng còn ko để nội tạng nữa kia. Nó như vậy nè ^.^

Lắm nhầm nhiều quá rồi.

Chúc mọi người luôn vui ^.^

8. Chương 8

Chiều ngày hôm sau, Diệp Cố Lâm liền rời khỏi. Lý Minh Uy lúc này vẫn còn đang ở trường học, tiền Diệp Cố Lâm chỉ có Lâm Hoan. Hành lý gồm 2 túi to, là toàn bộ đồ đạc của Diệp Cố Lâm. Lâm Hoan cũng gặp được Tử Trần mà Diệp Cố Lâm nói. Anh mang hành lý giúp Diệp Cố Lâm, nhìn vào kính chiếu hậu thấy được ánh mắt còn sắc hơn dao nữa. Khóe mắt hơn xéch lên, thoáng nhìn thật khôn khéo, chắc cũng là tinh anh của xã hội. Gương mặt hình củ ấu, trên mũi còn đeo mắt kính nữa, nhìn rất thư sinh.

Nhìn thoáng qua thì dường như nhỏ tuổi hơn Diệp Cố Lâm. Cả người mặc Tây trang, cử chỉ thật nhã nhặn.

“Ngài là chủ thuê nhà của Diệp Tử àh? Gần đây thật là phiền ngài chiếu cố anh ấy” Hạ Tử Trần vươn tay ra trước mặt Lâm Hoan.

“Không cần khách sáo, tôi cũng ko làm gì cả.” Gặp mặt như thế, Lâm Hoan có chút ko quen. Anh ko có bắt tay, ngược lại còn lui về sau vài bước.

Hạ Tử Trần để tay xuống.”Không biết Lâm tiên sinh đây làm bên ngành nào vậy ah?”

“Ta không có đi làm....” Lâm Hoan nhỏ giọng nên Hạ Tử Trần nghe ko rõ cho lắm. Lúc này Diệp Cố Lâm đang dọn dẹp hành lý liền ôm lấy Hạ Tử Trần vào lòng.”Nghe xong cũng đừng giết mình nha, anh ta là Otaku trong truyền thuyết đó ah ~”

“Otaku? Đó là nghề gì vậy?”

Lâm Hoan thở dài, Diệp Cổ Lâm cậu đứng ở trước mặt bờ mình mà nói liên tu bất tận như kết lộn lười vậy ah. Những người khác ko nghĩ giống cậu đâu. Là rất khinh thường bọn tôi đó.

Cậu thấy ko, mặt mày đều đã nhanh nhẹn lại giống như chữ “xuyên” (). Trong mắt mấy người có sự nghiệp thành công này thì bọn anh chỉ là hạng người chơi bởi liêu lỏng, thất nghiệp, đầu óc ngu si tứ chi phát triển, vẫn là có sở thích quái dị mà thôi.

Sau khi được tiễn ra khỏi cửa, Lâm Hoan trở về phòng của mình ôm lấy cái gối ôm lớn kia mà tự an ủi mình. Tao có mày là tốt rồi, chỉ có tội mày mới ko phản bội tao, cũng ko xem thường tao, chỉ có bọn mày mới ở cạnh tao, vĩnh viễn ở cùng tao.

Nghĩ như vậy, Lâm Hoan có hơi dao động, tay cũng từ từ duỗi ra....

Lý Minh Uy nói sẽ mang thức ăn về. Lúc này, Lâm Hoan đang từ trong phòng tắm bước ra. Nhìn thấy đối phương, cả hai người đều sửng sốt. Trên người Lâm Hoan chỉ khoát chiếc áo tắm mỏng manh, thân hình vẫn còn hơi ướt nước. Bởi vì chỉ quanh quẩn ở nhà trong thời gian dài nên da anh trắng tươi, giờ bị hơi nước làm cho trở thành 1 màu hồng phấn. Từng giọt nước nhỏ xuống từ tóc, men theo xương quai hàm mà chảy xuống. Lý Minh Uy hoảng sợ, bình thường Lâm Hoan đều ăn mặc kín mít, đột nhiên nhìn thấy Lâm Hoan như vậy, thật ko thể nào phản ứng kịp mà.

“Sao chú ko thổi cho khô tóc?” Lý Minh Uy hỏi.

“...” Lâm Hoan không thích dùng máy sấy, cảm giác thật ko thoải mái. Dù sao thì kệ nó đi, chút nữa cũng khô ngay thôi mà, đâu có gì khác nhau chứ.

Thấy Lý Minh Uy đang dọn đồ ăn ra lên bàn, sau đó lại vào phòng tắm đem ra 1 cái khăn. Lâm Hoan lúc này mới nhớ đến, mấy ngày này đều ăn chực của người ta. Vậy mà ngày nào người ta cũng cho anh ăn mới kỳ. Nghĩ đến đây Lâm Hoan cảm thấy thật cảm động.

“Mau lau đi, để bệnh ko tốt đâu.”

Không nỡ cự tuyệt, Lâm Hoan liền vươn tay nhận lấy, lau lau nó lên đầu, sau đó liền trở về phòng. Lý Minh Uy nhìn theo bóng dáng của anh, nghĩ thầm, người này tuổi lớn hơn cậu nhiều. Tay vẫn còn để giữa ko trung. Nếu tự tiện động thủ, chú hai này sẽ có hay ko để ý đến mình.

Đem đồ ăn rửa sạch, phân loại. Lý Minh Uy xoay người, thấy Lâm Hoan không một tiếng động đứng ở sau lưng, làm cậu giật mình 1 cái. Lâm Hoan sau khi thay đồ so với lúc trước ko có gì khác biệt cả.

“Chú hai?” Lý Minh Uy nghi hoặc kêu lên.

Lâm Hoan đi đến trước cái thớt, cầm lấy dao nhỏ: “cậu ra ngoài đi, để tôi làm cho.”

Lý Minh Uy nghe vậy liền sửng sốt. Cậu cảm thấy nghi ngờ khi đột nhiên nghe những lời như thế. Nhưng vẫn bước ra khỏi phòng bếp. Ngày nào cũng ăn đồ ăn sẵn, nhìn bộ dáng cũng ko giống người biết nấu ăn. Ko biết có làm được hay ko đây?

Sắc sắc thức ăn, Lâm Hoan cảm thấy anh cho dù ko màng đến thể sự, cũng ko đến nỗi giống như trẻ con, cái gì cũng ko biết, chờ người đến nuôi ah. Thật là càng lúc càng hồ đồ mà. Người ta còn là thiếu niên, ko thân cũng chẳng quen mà lại đi chăm sóc 1 ông già như anh, vậy mà cảm ơn cũng ko nói được tiếng nào. Lâm Hoan lẩm bẩm trong lòng.

Lại nói về Lý Minh Uy thật đúng là 1 đứa trẻ ngoan. Tính tình chính trực, làm việc siêng năng, lại còn biết làm việc nhà, đối với người ko quen còn tận tâm chăm sóc. Người như vậy giờ đây thật hiếm có nha. Sau này ai mà gả cho cậu ta thì thật hạnh phúc ah.

Người như cậu phải hợp với 1 công chúa giàu có thì mới hoàn mỹ nga. Đây gọi là xứng lứa vừa đôi. Tựa như Ryuuji Takasu x Taiga Aisaka trong amine Toradora[1]. Gần đây anh đang mê bộ đó ah. Ngoại hình thật nhỏ xinh, đáng yêu, thân hình tinh tế che giấu năng lượng cực lớn bên trong. Cá tính tự nhiên, khi bị người khác nói trúng ý thì thẹn thùng đỏ mặt. Quả là cực phẩm trong cực phẩm ah. Áh, ko được rồi, làm đại thúc như anh cũng thần hồn điên đảo.

“Chú hai, sao ko thấy Diệp đại ca vậy?” Lý Minh Uy hỏi, mãi đến khi đồ ăn đã dọn lên bàn cũng ko thấy Diệp Cố Lâm.

“Buổi chiều đã đi rồi.” Gấp 1 miếng cải trắng, Lâm Hoan đáp. Vừa rồi anh thần hồn điên đảo nên đã quên chú ý đến thời gian, có hơi mềm.

“Nhanh như vậy sao?”

Lâm Hoan phát hiện, khi Lý Minh Uy hỏi câu này thì mặt liền nhăn lại.”Bạn trai của cậu ta cũng đến.

“... ..” Lý Minh Uy không trả lời, cổ nuốt miếng cơm đang vừa cho vào miệng.

Là lo lắng sao. Diệp Cố Lâm thoát nhìn cũng thông minh đi, suy nghĩ cũng đơn thuần. Xem ra, ở cùng người như vậy trong nhiều ngày cũng ko tồi đi. Mà Lâm Hoan cũng đang suy nghĩ, nếu Diệp Cố Lâm đã đi rồi, anh cũng có thể bảo Lý Minh Uy dọn ra cái phòng kia. Không phải là anh lãnh huyết, dù gì thì Diệp Cố Lâm cũng đã có lựa chọn ra riêng mình rồi. Hạnh phúc hay bị thương đều là do tự hấn chọn lấy.

Hơn nữa, anh cũng chỉ là chủ thuê nhà, cùng khách trọ khi đó cũng ko có liên hệ gì. Anh cũng đâu thể để phòng trống không vậy chứ.

Nói gì đi nữa thì phòng nọ so với phòng của cha mẹ anh vẫn kém hơn, về diện tích cũng như đồ dùng.

“Có chuyện này, Lý Minh Uy?” Lâm Hoan thử lên tiếng. Anh gọi cả họ tên của cậu luôn.

“Gọi Tiểu Uy là được gọi, mọi người ai cũng kêu như vậy cả mà.”

“Àh, Tiểu Uy.....” Lâm Hoan suy tư mở miệng.

“Có chuyện gì sao? Chú hai.” Lý Minh Uy cũng hỏi lại.

“Cậu....ko có gì, đợi mấy ngày nữa rồi nói sao cũng được.” Lâm Hoan cảm thấy anh nên chờ thêm 1 khoảng thời gian nữa. Đứa nhỏ này dùng ánh mắt thuần khiết nhìn người khác như vậy khiến cho anh nói ko nên lời.

Dù có ra sao thì cậu ta thật giống như con búp bê cao hơn 180 cm.

[1] Rất cảm ơn anh Zuu đã hảo tâm cung cấp tên truyện cho em ^.^

9. Chương 9

Sáng sớm cuối tuần, Lý Minh Uy liền thức dậy, đi siêu thị mua 1 ít bánh quy, khoai sấy, kẹo, chocolate, và mấy chai đồ uống. Lúc trở về, cậu tiện đường, ghé tiệm bán điểm tâm mua mấy cái bánh bao và 2 túi sữa đậu nành.

Đồng sự Tiểu Liễu nói chỗ đó cách nơi này cũng 1 đoạn đường. Lâm Hoan lại ko thích nhiều người, nên đi xe bus là ko khả thi rồi. Thế là, hai người cùng đón taxi để đi.

Lâm Hoan 1 thân 1 mình nhẹ nhàng, còn Lý Minh Uy lại cồng theo 1 cái túi thật lớn. Đi chơi còn ko quên mang theo tập học. Đứa nhỏ thật sự rất ngoan mà. Lâm Hoan nghĩ thầm.

Xuống xe, thanh toán tiền xong xuôi. Lý Minh Uy đi trước dẫn đường, Lâm Hoan lảng lảng theo sát ở phía sau. Hiện tại đang là lúc giao mùa giữa xuân và hạ. Những cơn gió mát đầu hạ cứ phả phất vào hai má. Lâm Hoan hít sâu một hơi, thở ra luồng khí buồn bực trong lòng ngực. Màng hương thơm của cây cối cỏ hoa nhập vào người. Làm cho thể xác và tâm hồn của anh đều rất thoải mái.

Tiểu Liễu còn giới thiệu ở nơi này còn có 1 hồ nước nhỏ. Tiểu Uy và bạn cùng lớp có đến khảo sát qua rồi, quả thật người ở đây ko nhiều lắm. Ven hồ còn có rừng và đồng cỏ nữa.

Hồ nước trong suốt, ánh nắng chiếu xuống mấy đóa hoa nhỏ tạo nên cảnh sắc tuyệt vời. Sóng nước lẳng lặng. Đến gần xem, trong hồ còn có mấy con cá nhỏ nữa. Cây cỏ xung quanh xanh um tươi tốt. Hơn nữa còn có mấy bụi hoa dại rất đẹp. Lâm Hoan muốn ngủ 1 giấc để hưởng thụ sự khoan khoái về tinh thần này.

Lâm Hoan cũng có chú ý tới 1 cặp, đang trốn ở sau gốc cây. Thấy bọn họ như vậy, ko cần dùng não cũng biết, là đang tình tự đi.

Trong lòng có chút buồn cười, tự nhiên lại mang đại thúc như anh đến nơi dành cho tình nhân này. Thấy Lý Minh Uy đang tìm nơi nào đó, trải ra vài tờ báo. Chắc là cậu ko biết đến chuyện này đi. Lâm Hoan nghĩ thầm.

“Chú hai, lại đây ngồi xuống chút đi.” Lý Minh Uy gọi.

Thật ra nơi này cách đường xe chạy cũng ko xa lắm. Cho dù anh là 1 lão otaku ko vận động tới ngày nhốt mình trong phòng, cũng cảm thấy mệt lắm đi. Bất quá, nghỉ ngơi một chút cũng tốt, khó có được chỗ như vậy, yên tĩnh như thế.

Lâm Hoan cứ nghĩ trong túi của Lý Minh Uy chứa toàn sách vở, ko ngờ cậu lại lấy ra rất nhiều đồ ăn vặt. Anh rất muốn hỏi, cơm dành cho dã ngoại đâu?

Nhìn cậu cẩn thận đem theo bánh quy và thức uống. Lâm Hoan thực hoài nghi, chẳng lẽ kiếp trước anh là ân nhân của cậu, nên kiếp này cậu phải trả lại ah?

Ngẫm lại chắc ko phải đâu.

Lâm Hoan thật không hiểu, kia tại sao lại đối xử tốt như thế với 1 người vừa mới quen như anh ? Chẳng lẽ chỉ đơn thuần là vì anh giống ba ba của cậu? Lâm Hoan phát hiện ra, từ lúc đến nơi này quả thật là anh có hơi uể oải.

Ah ah! Anh nghĩ về cậu nhiều như thế để làm gì, tự đâm đầu vào phiền não để làm chi. Lâm Hoan trong lòng hồ hết. Hắn là otaku, trạch nam, anh sống vì amine! Anh sống vì bảo bối của mình! Thật sự thì mấy chuyện xảy ra trên thế giới ko liên hệ gì tới anh hết! Anh sẽ ko vì sự phiền não trên thế gian mà buồn theo! Anh quang minh chính đại là 1 otaku!!

Sau khi hồ hết, Lâm Hoan quyết định khi nào về nhà sẽ ôm lấy Tiểu Mỹ (tức là cái gối ôm hình Hatsume Miku đó mà) lăn lăn vài vòng mới được.

“Chú hai, nơi này cũng ko tệ lắm hén.” Lý Minh Uy nhìn hồ nước trước mắt, rồi mới nằm xuống, nói: “Dường như thể xác và tâm hồn đều yên tĩnh hơn rất nhiều ah.”

Lâm Hoan gật đầu, đúng là chỗ rất tốt. Anh cũng lẳng lặng ngồi xuống. Thể xác và linh hồn anh như vừa tắm nước rửa tội xong, nếu như ko thấy đôi tình nhân đang trốn kia. Vài năm không có chăm chăm thưởng thức cảnh sắc thiên nhiên rồi. Lâm Hoan khi đó cứ chăm chăm vào máy tính nhìn toàn hình amine.

Bất chước Minh Uy nằm dài trên cỏ, nhắm mắt lại. Lâm Hoan cảm thấy thật thoải mái....

Kết quả là nằm từ sáng cho đến giữa trưa. Lâm Hoan cùng Lý Minh Uy trở lại hồ nước khi này. Lúc này xung quanh cũng có vài nhóm người, bất quá ai lo chuyện nấy, cũng ko quấy rầy nhau.

Uống ngay thức uống mang theo rồi ăn điểm tâm. Lại nhân lúc giữa trưa mà đánh 1 giấc. Lúc Lâm Hoan tỉnh lại, Lý Minh Uy đã thu dọn xong rác rưởi vào 1 túi nilon, đang tìm kiếm thùng rác để bỏ vào.

“Chú hai, dậy rồi hả? Ko ngờ chú ngủ lậu vậy, chúng ta về đi.”

Xoay người ngồi dậy, Lâm Hoan đáp “Ân” .

Khi trở về, hai người xuống xe ở siêu thị gần nhà. Cả hai cùng mua nguyên liệu nấu cơm chiều. Vào lúc này, Lâm Hoan mới phát hiện, Lý Minh Uy thật đúng là 1 thiếu niên biết chăm lo cho gia đình. Biết lựa nguyên liệu thật tốt, còn muốn nấu món nào đều mua đủ ngay thứ cần dùng cho món đó.

Lúc tính tiền, khi Lý Minh Uy móc ví chuẩn bị trả. Thì Lâm Hoan lại lấy khí thế đại thúc ra mà giành cho bằng được. Bất quá sau đó, cậu ko cho anh nấu cơm chiều nữa.

Sau khi về đến nhà, Lâm Hoan thật sự đã ôm cái gối ôm mà lăn vài vòng trên giường. Nguyên nhân không phải đại thúc này muốn hiện thực hóa những suy nghĩ ở hồ, mà vì anh bị Lý Minh Uy ép ra khỏi phòng bếp.

“Vừa phải thôi!” Vui mặt vào gối, Lâm Hoan nhẹ giọng than thở: “Lần sau dù có van xin ta cũng ko thêm làm!”

... ..

Sự thật chứng minh, dù là người lớn, nhưng tính tình anh thật nhỏ nhen nha!

Ngáp vài cái, Lâm Hoan mở cửa đi vệ sinh. Mấy ngày nay Lâm Hoan mê trò chơi mới, vài ngày chỉ ngủ có 2, 3 giờ thật sự là sắp chết rồi.

Đi qua phòng khách, Lâm Hoan không tin vào hình ảnh của mình trong gương nữa. Anh dùng tay che miệng ngáp, tay kia thì gãi gãi mái tóc đang rối bời. Bỗng anh bị tình cảnh ngay cửa hấp dẫn, giật mình hoảng sợ.

Lý Minh Uy ở làm việc ở bar của gay, anh biết điều đó. Nhưng ở chung được 1 khoảng thời gian rồi, cậu ta ngoại trừ học hành và đi làm ra, thì thời gian còn lại đều phục vụ cho đại thúc như anh. Chưa hề thấy Lý Minh Uy có bạn bè gì cả.

Nguyên lai cũng không phải như vậy ah. Hai người đang đứng ở cửa ôm chặt lấy nhau. Lâm Hoan không biết tại sao, lòng ngực của mình lại hơi khó chịu. Giờ đã hơn 12 giờ đêm rồi, bọn họ còn muốn dính với nhau bao lâu nữa mới cam tâm. Là đến để kích thích đại thúc như anh sao?

Thở dài, Lâm Hoan nhẹ nhàng bước về phòng, đến WC cũng chưa bước vào. Thậm chí tại sao mình lại làm như vậy. Bản thân anh cũng ko biết nữa. Chỉ là hành xử theo bản năng thôi.

Tựa vào cửa, Lâm Hoan vểnh tai, nghe được tiếng đóng cửa, tiếng bước chân, tiếng xả nước, tiếng bước chân, tiếng cửa mở. Lại chờ thêm 1 tiếng đóng cửa vang lên, Lâm Hoan lại mở cửa phòng ra. Phòng đối diện vẫn còn sáng đèn.

Thật ra đứng ở vị trí của Lâm Hoan, anh cũng ko thấy được người Lý Minh Uy đang ôm chặt kia là nam hay nữ. Bất quá nghe âm thanh, dường như người nọ có cùng giới tính.

Ai ai ~ luyến ái ah. Với anh đúng thật là chuyện xa xôi.....

Lâm Hoan cảm thấy anh thật khó khăn để có thể tưởng tượng ra được luyến ái là gì Bất quá, Lâm Hoan cười cười, Cái loại sự tình này chính là sẽ ko có khả năng xảy ra đâu. Bởi vì muốn anh thật sự yêu thương 1 nữ nhân của thế giới thực tế này, chính là ko thể nào. Toàn bộ tình yêu của anh đều kính dâng cho mấy nhân vật nữ trong thế giới phẳng rồi.

10. Chương 10

Lâm Hoan đối khái niệm thời gian rất mơ hồ. Đói thì ăn, mệt thì ngủ, phân bố thời gian làm việc và nghỉ ngơi ko hề hợp lý chút nào. Cho nên, anh cũng ko biết hiện tại là mấy giờ, hôm nay là thứ mấy, tháng này là tháng nào. Tuy là như vậy, nhưng cũng có 1 tháng duy nhất là ngoại lệ.

Tháng 5 lập hạ, mấy người khác đều nhân ngày 1.5 mà ở nhà nghỉ ngơi hay cùng người nhà đi du lịch. Lâm Hoan cũng ko nhân nhà. Mới sáng sớm tỉnh mơ, Lý Minh Uy có việc phải ra ngoài. Gấp đến độ nói với Lâm Hoan 1 câu, chỉ để lại 1 mảnh giấy viết ngệch ngác, ném ở đầu giường, rồi vội vã đi. Tuy anh ko có hỏi Lý Minh Uy, nhưng nhìn thần sắc rạng rỡ của cậu ta thì cũng có thể đoán được mà.

Chuẩn bị 1 valy hành lý, Lâm Hoan đi đến nhà ga. Trước khi ra ngoài, anh có buồn bã đôi chút. Có nên viết cho Lý Minh Uy vài chữ hay ko. Cầm lấy bút, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn tùy tiện.

Mua vé, xách hành lý lên xe. Anh lẳng lặng dựa vào chỗ ngồi. Lâm Hoan nhắm mắt lại, cố hết sức ko nghĩ đến hành khách trong xe, kiên nhẫn chịu đựng tiếng ồn ào. Lâm Hoan ghét nhiều người, ghét náo nhiệt. Nhưng mà, năm nào cũng vậy, đến lúc này là ngoại lệ.

Năm nào cũng vậy, cứ vào đầu tháng 5, là Lâm Hoan bắt đầu hành trình. Lại ở 1 tuần tránh xa đô thị.

Xe chạy rất nhanh, cảnh ngoài cửa cứ lướt qua trong mắt. Sau nửa giờ, bên trong đã ko còn tiếng tranh cãi ầm ĩ như lúc nãy nữa. Lâm Hoan quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe. Trong lòng dự tính cho tương lai.

Không biết, quê nhà đã đóng mấy lớp bụi rồi. Không biết, cây cỏ có che lấp mộ phần ko?

Xuống xe, nhìn cảnh sắc trước mắt. Lâm Hoan cảm thấy rõ rệt sự thay đổi chỉ sau có 1 năm. Có lẽ, sau vài năm nữa, anh cũng sẽ ko nhận ra cố hương mà anh gắn bó khi còn bé đi.

Đi trên đường nhựa. Lâm Hoan cố gắng nhớ lại quãng thời gian trước đây. Khi đó, cha mẹ anh đều chưa thành đạt, dốc sức làm việc. Anh thì theo sát ông bà nội, cuộc sống thật vui vẻ. Vẫn còn nhớ rất rõ khi đó rất nghịch ngợm đi. Vẫn là rất cần sự che chở của cha mẹ.....

Mở ra cánh cửa lớn, Lâm Hoan bước vào nhà. Tùy tiện lau đại vài cái ghế rồi ngồi xuống, lấy đồ dùng trong vali ra.

Hoạt động thân mình, ẹo ẹo thắt lưng, duỗi chân ra. Chuẩn bị cho công cuộc tổng vệ sinh mỗi năm 1 lần. Dùng khăn lau lau đi hết cát bụi đã phủ một lớp dày trên đồ đạc. Lưng ko còn linh hoạt nữa, Lâm Hoan thở dài, già rồi ah.

Bên này, Lâm Hoan cố gắng vệ sinh ngôi nhà ở quê hương, thì bên kia, Lý Minh Uy cũng đã trở về.

Vốn định là cùng bạn gái ăn khuya, xong thì đưa nàng đi làm luôn. Nhưng vừa nghĩ đến Lâm Hoan một mình ở nhà, ko biết là sẽ ăn gì thì ko yên lòng chút nào. Lý Minh Uy vội vã ngay tại bữa cơm dọn dồ bạn gái vài câu rồi bỏ về. Cậu cũng ko quên mua chút thức ăn gói gém đem về.

Lý Minh Uy tên là Ngô Sa là bạn học chung. Thường thì cũng có nhiều cô gái thích cậu, nhưng chỉ có mình cô này là chủ động tấn công, ko chỉ trước mặt các bạn học thông báo, còn bám theo câu rất day dứt. Lý Minh Uy lúc mới đầu cũng ko chú ý lắm, nhưng càng về sau thì lại càng bị đồn thổi lung tung.

Lý Minh Uy bảo cô về nhà, thì cô lại bắt buộc cậu phải đưa. Còn cứng đầu đòi đến xem chỗ ở hiện tại của cậu, nếu ko sẽ ko chịu về nhà. Lý Minh Uy trước bộ dáng của cô ta như vậy, thật hết cách, đành phải dắt cô ta về nhà. Đang muốn mở miệng khuyên người về nhà, thì ai mà biết cô ta bắt ngờ ôm chặt lấy.

Lúc học trung học, Lý Minh Uy tuy là cũng thường nhận được thư tình, nhưng ko hề có tình cảm với ai. Vì thế bị người ta nhiệt tình ôm lấy vẫn là lần đầu tiên đi. Khi ấy thật luống ca luống cuống.

Khi học năm nhất, cậu liền phát hiện tính hướng của mình cùng với những bạn nam khác thật bất đồng. Cậu cùng các bạn học khác coi phim cấp 3, nhưng ko nổi “Tính thú”. Nhìn nữ nhân có ngực cao ngất, cậu cũng ko có cảm giác gì. Khi đó, Lý Minh Uy liền cảm thấy sự khác biệt từ trong nội tại. Sau này vô tình nghe được cụm từ “Đồng tính luyến ái”, cậu bỗng nhiên theo bản năng nhớ đến thật kỹ. Khi về nhà liền lên mạng tra ngay.

Nhìn hình mấy người nam nhân trần trụi trên đó. Lý Minh Uy thật ngỡ ngàng phát hiện, mình là ngoại nhân trong mắt mấy người thường.

Ấy vậy mà cậu vẫn kết giao với Ngô Sa. Là bởi muốn hoàn thành tâm nguyện cho cô gái này. Cô ta cũng biết tính hướng của Lý Minh Uy, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện.

Về đến nhà, Lý Minh Uy vội vàng gõ cửa phòng của Lâm Hoan, ko hề có phản ứng.

Nghĩ rằng Lâm Hoan đang ngủ, nên Lý Minh Uy đem thức ăn cho vào tủ lạnh, chờ khi nào Lâm Hoan đói bụng sẽ hâm nóng lại ăn. Mở ra cửa tủ, cậu sửng sốt. Thức ăn bên trong vẫn còn ko ít.

Lý Minh Uy nhú mày, chú hai này còn ngủ chưa dậy sao? Cậu trở lại trước cửa phòng Lâm Hoan. Gõ gõ cửa cũng ko nghe được âm thanh gì cả. “Chú hai àh?” Vừa nhẹ giọng gọi, cậu vừa vặn chốt cửa. Cửa bật mở, lọt vào trong tầm mắt là vô vàng mô hình cùng manga. Lý Minh Uy trước giờ chưa từng bước vào phòng Lâm Hoan, nên ko biết đến tột cùng là nó có bộ dáng gì.

Cho nên, vừa mới nhìn thấy cậu đã trợn mắt há mồm, đứng sững sờ nơi đó.

Căn phòng quả làm người ta ngạc nhiên.

“Chú hai?” Lý Minh Uy nhỏ tiếng gọi. Giữa giường hơi nhô nhô lên. Cậu cẩn thận đi đến đó.

Nếu chẳng may xỉu mất thì thật nguy rồi.

Không có phản ứng, ngay cả 1 chút động đậy cũng ko có. Lý Minh Uy lại gọi to: “Chú hai àh, chú ko sao chứ?” Vẫn là bất động, cậu liền giở chăn lên. Bên trong không có ai, nằm ở nơi đó chính là bảo bối mà chú hai yêu thích nhất, cái gối ôm hình Hastume Miku to bằng người thật.

Lý Minh Uy cảm thấy kì quái, nhìn khắp phòng cũng ko thấy người. Lâm Hoan bình thường ko thích ra khỏi cửa, giờ đâu rồi. Cúi đầu nhìn đồng hồ, đã sắp đến lúc phải đi làm. Lâm Hoan không có sử dụng di động, nên Lý Minh Uy ko thể liên hệ với anh được. Ko còn cách nào, đành phải viết 1 tờ giấy để trên bàn. Nói nếu Lâm Hoan về, thì gọi điện cho cậu.

“Hắt xì!” Nhảy mũi 1 cái vang dội. Trong căn phòng trống trải này càng cảm thấy chói tai hơn nữa. Sau 1 ngày lao động vất vả, căn phòng đã sạch sẽ hơn nhiều, nhưng lưng của anh cũng sắp gãy rồi.

Lớn tuổi quả nhiên ko thể làm lưng cực nhọc được rồi. Giờ anh đang nằm trên giường như con cá chết, hơi động 1 chút là xương sống lại đau. Thật khổ thân già!

Tiểu Mỹ, nếu biết như vậy đã sớm mang cương đến để hảo hảo an ủi anh. Lâm Hoan thật hối hận vì đã ko chịu mang gối ôm theo.

Tiểu Uy, cậu nhóc kia chắc là cũng đã về nhà rồi. Lâm Hoan suy nghĩ, ko thấy mình ko biết cậu có lo lắng hay ko. Đáng lẽ trước khi đi nên viết mấy chữ mới phải chứ.....

Lâm Hoan cứ nghĩ thật nhiều rồi nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Càng ngày càng giống lão hòa thượng niệm kinh.Bao nhiêu thứ chứa trong lòng đều đem ra mà dùng.

11. Chương 11

Một tuần sau, Lâm Hoan lại ngồi xe trở về. 7 ngày trời ko chạm vào bảo bối quả thật sống quá khó khăn mà.

Để hành lý xuống, lấy ra chìa khóa, Lâm Hoan mở cửa. Trên ghế salon tại phòng khách nhà mình có 3 nam nhân đang ngồi, thấy anh vào cửa bọn họ cũng chẳng coi ra gì.

Xảy ra chuyện gì? Lâm Hoan cũng ko muốn quá tò mò, anh vội xách hành lý vào phòng.

“Chú hai!” Lý Minh Uy gọi giật ngược lại.

Có chuyện gì? Lâm Hoan nghi hoặc nhìn cậu. Anh hiện tại mệt chết đi được, thậm chí muốn ôm Tiểu Mỹ nhàn nhả mà đánh 1 giấc. Nhìn lại, là cậu ta cùng với 2 người khác, Một người là Diệp Cố Lâm. Còn người kia, anh chưa gặp qua bao giờ. Bọn họ đang bày trò gì đây?

“Chú hai, chú đi đâu đó?” Lý Minh Uy dường như rất hứng thú với mớ hành lý của anh, này giờ cứ nhìn tròng trờng nó hoài.

“A Hoan!” Diệp Cố Lâm cũng góp lời. “Cuối cùng anh cũng chịu xuất hiện rồi. Anh có biết là mấy ngày nay tôi lo lắng lắm ko hả? Tìm anh khắp nơi luôn? Cũng ko có di động để người ta liên lạc. Anh có biết là chúng tôi lo ra sao ko hả? Ah? Còn tưởng là anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bị giết người phanh thây hay gì rồi. Còn chuẩn bị báo mất tích nữa kia. Nói mau, mấy ngày nay rốt cuộc là anh đi chơi ở đâu ah? Sống tới nửa đời người, đi đâu cũng ko biết để lại 1 tờ giấy nữa.....”

... Diệp Cố Lâm tính tình của cậu càng ngày càng già hơn cả tôi nữa. Lâm Hoan cảm thán, ko hiểu sao mình lại liên tiếp bị hứng đạn vậy. Anh nên trả lời sao đây? Hơn nữa, Lâm Hoan còn chú ý tới Lý Minh Uy. Tuy rằng cậu ko mở miệng, nhưng biểu tình kia là đang nói: “Chú cần phải cho tôi 1 lời giải thích thỏa đáng.” rồi còn gì.

Diệp Cố Lâm cứ tiếp tục "Thao thao bất tuyệt" bên lỗ tai. Lúc Lâm Hoan bắt đầu thấy phiền thì người còn lại cũng mở miệng."Diệp Tử, cậu cũng nên để cho anh ta ngồi xuống chứ." Lâm Hoan nhìn lại lần nữa, quả thật là anh chưa gặp qua người này bao giờ.

Bất quá, lần đầu tiên gặp mặt anh đã để lại ấn tượng ko tốt rồi. Nhưng người này, từ ngữ khí, thái độ thậm chí là lời nói đều toát lên sự khôn ngoan, khéo léo. Cậu ta vừa mở miệng thì Diệp Cố Lâm lập tức im ngay.

"Nếu người cũng đã về rồi, thì nơi này cũng ko còn chuyện của tôi nữa." Tần Nghiệp đứng dậy: "Tôi về trước nha, ở nhà còn có con mèo con đang chờ tôi về cho ăn nữa ~"

"Tần đại ca, thật ngại quá, làm anh mất công 1 chuyến rồi." Lý Minh Uy nhìn Tần Nghiệp nói.

"Đừng khách khí như vậy." Lâm Hoan thấy Tần Nghiệp cười đến ko còn trời đất gì cả "Hiếm có ki nào Tiểu Uy đến nhờ Tần đại ca nha, Tần đại ca này sao lại mặc kệ được chứ ~"

"Cám ơn anh, Tần đại ca..."

"Tốt lắm tốt lắm, nếu lần sau có việc gì thì cứ gọi điện thoại cho anh nha. Nhớ kỹ đó." Quàng vai Diệp Cố Lâm, hần nói: "Mọi người ở lại nha, bọn tôi về trước ah."

"Uy uy! Cậu về thì về đi, kéo theo mình làm chi! Mình còn chưa có hỏi A Hoan là đã đi đâu mất tầm hết 1 tuần!" Diệp Cố Lâm kêu to.

"Muốn hỏi cũng nên Tiểu Uy hỏi ah, câu làm um sùm lên để làm gì?" Tần Nghiệp kéo hần ra ngoài, đến cạnh cửa, còn nhìn Lâm Hoan cười cười, khiến anh thấy ớn lạnh hết trơn. Sau đó mới đóng cửa lại rồi đi.

"Chú hai...." Lý Minh Uy trong giọng nói ko hề có biểu tình gì cả.

Lâm Hoan quay đầu lại."Tôi đi tảo mộ."

"Tảo mộ?" Lý Minh Uy hỏi lại.

"Ấn." 1 tiếng, Lâm Hoan bước vào phòng mình, sau đó nhảy lên giường. Ah ah, Tiểu Mỹ của anh, Miyoko, ba ba rất nhớ các con ah

~Cọ cọ, hít sâu 1 hơi. Ấn, là hương vị của vợ đẹp con xinh. Ôm vào trong ngực, Lâm Hoan mỉm cười, từ từ đi vào giấc ngủ.

Chờ Lâm Hoan tỉnh giấc, thì mặt trời cũng gần xuống núi rồi. Lâm Hoan cầm lấy quần áo, chuẩn bị đi tắm. Tóm lại, anh rất coi trọng chuyện vệ sinh thân thể.

Bước ra ngoài, thấy Lý Minh Uy vẫn còn ngồi ở salon xem TV. Thấy anh đi ra, liền đứng thẳng dậy nhìn anh trừng trừng luôn. Lâm Hoan lui về phòng, nhìn đồng hồ. Không đúng ah, giờ này đã hơn 7 giờ tối rồi. Hôm nay ko cần đi làm sao? Lâm Hoan hơi thắc mắc. Bất quá, giờ bắt chuyện với người ta cũng hơi ngại chừng ah.

"Chú hai, chú thức rồi hả?"

"Ấn." Lâm Hoan cũng phải bước ra, anh đang chuẩn bị đi tắm mà.

"Chú hai, tự nhiên ko thấy chú hết 1 tuần, lại ko liên lạc được, tôi lo lắng cho chú lắm đó." Hai hàng lông mày của Lý Minh Uy nhăn chặt lại, nhìn thẳng vào mắt Lâm Hoan."Chú hai àh, lần sau nếu chú có đi đâu, thì nhắn lại vài tiếng cho tôi có được ko?"

Trong lời nói của Lý Minh Uy ẩn chứa sự lo lắng, ko phải là giả dối, Lâm Hoan tin tưởng. Hơn nữa, cậu ta cũng ko giống như những người khác. Thế là anh cũng gật đầu nói: "Lần sau, Tôi sẽ nhắn lại." Rồi mới vội vàng chạy vào phòng tắm.

Nhìn chằm chằm vào tấm ván thủy tinh, Lâm Hoan ko thể nào tin được. Tự nhiên anh lại đổ mồ hôi, có ai nói cho anh biết được ko? 1 lão nam nhân hơn 30 tuổi tại sao bỗng nhiên lại đổ mồ hôi vậy. Là thẹn thùng? Đối với 1 tiểu băng hữu mới 20 tuổi, nhỏ hơn mình rất nhiều mà thẹn thùng?

Chà xát thân thể, Lâm Hoan ko khỏi hoài nghi mình có phải đã bị sinh vật ngoài trái đất xâm nhập vào não hay ko? Tại sao già đầu rồi lại đi làm cái chuyện ko nên làm chứ? Đầu tiên là đi bar của gay, rồi còn

nấu cơm cho người ta, thậm chí đến phòng của cha mẹ mình cũng cho người ta ở luôn rồi..... Giờ đây, tự nhiên còn đồng ý sau này mỗi ko ra ngoài còn nhẩn lại nữa chứ!

Dù gì anh cũng ko muốn cự tuyệt ý tốt của người khác như vậy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, so với trước kia anh cũng khác nhiều lắm rồi ah.

Từ phòng tắm bước ra, Lý Minh Uy vẫn còn ở phòng khách. Thấy anh, liền kéo người ngồi xuống bàn ăn tại nhà bếp, lấy thức ăn từ lò viba ra, rồi bới cơm.

“Tôi thấy chắc chú cũng đói rồi, nên mới hâm lại thức ăn nè.” Đưa cho anh cái muỗng: “Nhân lúc còn nóng, hãy mau ăn đi.”

Lâm Hoan cầm lấy. Tay nghề của Lý Minh Uy thật ko tồi nha, so với anh còn ngon hơn nữa ah. Đang ăn ngon lành, Lâm Hoan bỗng nhiên hỏi: “Cậu ko ăn sao?”

“Tôi ăn rồi, đây là chừa lại cho chú đó.”

Lâm Hoan phát hiện, anh rõ ràng là 1 người trưởng thành rồi, sao lại dễ run động như thế chứ? Lâm Hoan ơi Lâm Hoan, mày đúng là càng lúc càng hồ đồ mà.

“Hôm nay không đi làm ah?” Lâm Hoan hỏi. Để người nhỏ hơn nhiều như vậy chăm sóc cho mình, cũng ko nên ko quan tâm đến người ta.

“Ngày nay nghỉ phép.”

“...” Sao vậy? Lâm Hoan ngẩn đầu, xác định cậu nhóc Lý Minh Uy này là đang nói thật.

Lý Minh Uy dường như hơi ngượng ngùng, “Sợ chú xảy ra chuyện gì, mấy ngày nay.... đều đi tìm chú đó.”

Anh là người trưởng thành rồi mà, sao lại như thế chứ! Lâm Hoan nhìn Lý Minh Uy thật kỳ lạ. Tại sao lại lo lắng cho anh nhiều như vậy chứ. Rõ ràng là anh lớn tuổi hơn nhiều lắm. Bất quá, Lâm Hoan cũng ko từ chối, ngược lại còn rất cảm động.

Ăn cơm xong, Lâm Hoan liền về phòng chơi điện tử. Lý Minh Uy thấy vậy, cũng tắt đèn, về phòng đọc sách.

12. Chương 12

Ko biết có phải là do ảo giác hay ko, Lâm Hoan cảm thấy dạo này Lý Minh Uy có vài hành động rất kỳ quái. Luôn thừa dịp anh ko chú ý mà ngắm trộm anh. Vậy mà lúc Lâm Hoan quay lại, lại vờ như ko có gì xảy ra hết. Mà hình như cậu cũng ko thường kêu anh là chú hai như trước đây nữa.

Lâm Hoan cứ nghĩ mãi. Mấy ngày nay anh cũng rất bình thường mà. Lại càng ko có biểu hiện nào đặc biệt để người ta có thể hiểu lầm.

Là người ở chung, Lâm Hoan hy vọng Lý Minh Uy có thể nói rõ nguyên nhân. Dù sao, cứ như vậy hoài, anh cũng chịu ko nổi. Nhưng lần nào Lâm Hoan muốn mở miệng là Lý Minh Uy lại kiếm cớ gì đó mà bỏ đi.

Chẳng lẽ đã bắt đầu ghét lão nam nhân như anh rồi sao? Lâm Hoan ai oán nghĩ. Thật hồn nhiên khi chưa phát hiện ra hiện giờ anh thật giống oán phụ.

Tuy đối với Lý Minh Uy mà nói, lớn tuổi là 1 chuyện, hứng thú lại là 1 chuyện, người đương nhiên là 1 chuyện khác nữa. Ko quan hệ gì, cũng ko chung chí hướng, chỉ là ngày ngày sống chung. Tự như chủ nhà và khách trọ. Nói trắng ra anh là rác rưởi của xã hội mà. Nhưng, khi nghĩ đến việc bất hòa với Lý Minh Uy, lòng anh thật có chút khó chịu ah....

Lâm Hoan phát hiện, trong lòng mình bắt tri bắt giác đã cho Lý Minh Uy là “Người một nhà” rồi. Cho nên, mới có cảm giác mình bị phản bội, bị giữ khoảng cách. Thật là càng nghĩ đến lại càng buồn mà.

Đáng lẽ ngay từ đầu ko nên cho cậu ở lại đây.

Nhịp sống của anh bị phá hủy, bị lẫn lộn ko còn giống như lẽ vốn có nữa.

Một buổi sáng tốt đẹp lại đến, Lâm Hoan xoa xoa thắt lưng, cả đêm hoạt động mệt nhọc làm cổ và bả vai mỗi nhừ hết trơn.

“Chú hai àh? Chú dậy chưa? Tôi vào được ko?”

“Đợi chút nha.” Anh tắt màn hình, đem vài thứ nhét vào dưới sàn rồi mới nói “vào đi” Cũng ko nên cho trẻ con biết mình đang chơi trò H, như vậy ko tốt ah.

Lý Minh Uy mở cửa, nhìn sơ qua phòng của Lâm Hoan, rồi mới tìm ghế đem đến ngồi trước mặt, nhìn thẳng vào mắt anh.

Có chuyện gì sao? Lâm Hoan thấy cậu như vậy thật ko quen mắt. Lén nhìn 1 chút, sao lại thay đổi nhiều như vậy chứ? Làm như trên mặt mình đang dính gì ko bằng?

“Chú hai...”

“Chuyện gì vậy?” Lâm Hoan lấy ra 1 bịch sữa đậu nành. Cái bịch này thật phiền, tốn công hết nửa ngày cũng chưa cắn được cái ống hút vào nữa.

“Chú hai...”

Lý Minh Uy lại kêu lớn hơn 1 chút. Ngay bản thân Lâm Hoan cũng thật kỳ quái. Rốt cuộc là có chuyện gì mà khó mở miệng như vậy.

“Tôi đang nghe mà, cậu nói đi.”

“Chú hai àh, tôi nói ra chú đừng có giận nga.” Lý Minh Uy dừng lại đôi chút, rồi ngập ngừng nói: “Tôi...hình như tôi thương chú rồi...”

Cái gì?! Lâm Hoan giật mình, kết quả là dùng lực quá nhiều, xé 1 lỗ thật to, toàn bộ sữa đậu nành trong bịch đều chảy hết ra ngoài. Lâm Hoan cũng ko thèm quan tâm nữa, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Lý Minh Uy.

Ngược lại, Lý Minh Uy lại đi tìm 1cái khăn, lau lau giúp anh. Có thể thấy rõ là mắt của Hoan đang mở to như muốn lọt ra ngoài nhìn chăm chăm vào cậu. Lý Minh Uy xấu hổ dừng lại. Cậu cũng ko biết tại sao, xét về diện mạo, tuổi tác sự nghiệp cậu đều vượt trội hơn anh rất nhiều. Nhưng, cậu chỉ thương có mình chú hai otaku này.

“Cậu nói, cậu.... thương tôi hả?” Lâm Hoan lấy tay chỉ chỉ vào mũi mình nói.”

Lý Minh Uy gật gật đầu, còn nhìn anh rất thành thật, khẳng định: “Đúng vậy!”

“Rầm” mắt Lâm Hoan ngay lập tức biến thành quả cà chua. Có người, có người ngay trước mặt anh mà nói thương? Anh bắt đầu cảm thấy thế giới này ko phải là thế giới thực nữa rồi.

“Chú hai, chú có đồng ý cho tôi tiếp tục chăm sóc chú ko?” Lý Minh Uy lại hỏi.

Lâm Hoan chấn động, hoảng sợ lui về phía sau. Tay ko cẩn thận ấn vào bàn phím. Thế là, nàng tiểu lolita diễm lệ môi đang phun ra, nuốt vào cái thứ mà ai cũng biết là thứ gì hiện lên trên màn ảnh. (trời đất ơi =.=lll, là tác giả viết vậy, ko phải Hữu =.=)

“Chú hai, chú thích như vậy hả....?”

“Không, không, tôi....” Lâm Hoan xoay người muốn tắt đi máy tính, nhưng hình như tay lại ko chịu nghe lời.

“Thật ra, anh cũng có thể làm như vậy giúp cưng được mà.....” Lý Minh Uy thẹn thùng nói. (Hình như có 1 con sói bà con ơi.)

... Lâm Hoan nhất thời khiếp sợ, không cẩn thận lại ấn sai. Kết quả là âm thanh lại phát ra siêu lớn luôn. Mặt anh càng lúc càng đỏ. Uy uy, Lý Minh Uy, người không biết là mình đang bị mất hình tượng sao? Uy, tác giả, cho 1 lời giải thích coi,.....aaaaaaa !!!

Thế là, cố sự về bạn học Lâm Hoan hạ màn trong tiếng kêu như thế đó.

—— Toàn văn hoàn ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trach-nam-huu-ai>